No 2683 Zaterdag 3 Aug. 1935 52ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Past. S. Mateo. Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

Kerstening der zeden.

Wij hebben in de laatste maanden meermalen gewezen op een zeer duidelijke kentering in de z.g. atheïstische wereldbeschouwing, waarvan de mensheid veel eerder verzadigd is geworden, dan de bevrijders er van zelf wel hebben durven hopen. Nog onlangs rond de zoveel geruchtmakende bekering van Mr. Marchant mochten wij op enkele merkwaardige uitingen wijzen o.m. van den vrijzinnigen Israëliet prof. Josephus Jitta, waarin deze openlijk erkende, dat de negatie van God in het openbare leven volkomen mislukt is en dat alleen die staatkunde nog een toekomst heeft en de mensheid redden kan, waaraan de Godsgedachte ten grondslag ligt!

En een ander vrijzinnig man uit het liberale kamp Dr. Ritter schreef kort daarop, dat de christelijke gedachte als de enige redding is aan te merken van een verwoestend en elke mensenwaarde vertrappend heidendom, dat de hoofden benevelt en de harten verkilt.

En nu krijgen we uit het sociaal democratische kamp eenzelfde geluid te horen, waar in het failliet erkend wordt van de monistische wereldbeschouwing en wordt toegegeven, dat men daarmee de mensheid stenen voor brood gegeven heeft en het werkelijke geluk meer en meer uit de samenleving gebannen heeft.

In het Sociaal Democratisch studieblad getiteld „De Sociaal Democraat" heeft onlangs de bekende sociaal democratische paedagoog en publicist de heer G. van Veen een artikel geschreven, waarin hij betoogt, dat de wereldbeschouwing voor elke beweging beslissend is en dat in onze tijd duidelijker dan ooit is komen vast te staan, dat een wereldbeschouwing zonder God tot onvruchtbaarheid is gedoemd.

En dan schrijft deze sociaal democraat letterlijk het volgende:

„Ik hoef wel nauwelijks te zeggen, dat elke beweging steunt op een wereldbeschouwing, 't zij die latent is of niet. De onze was naturalistisch. Een begrip als natuurlijke ontwikkeling was in de onze vlees en bloed geworden en dat de maatschappij zich natuurnoodwendig alleen maar vooruit en omhoog kon ontwikkelen en dat zelfs Onze Lieve Heer daartegen niets kon doen, dat het socialisme ons als een rijpe vrucht in de schoot moest vallen, het sprak van zelf. Dat wij ons in dit optimistische fatalisteitsgeloof niet al te veel om geestelijke waarden hebben bekommerd was van uit dit natuuroptimisme volkomen logisch. Toen ik op het gevaar van deze optimistische verdwazing reeds twintig jaar geleden wees, nadat een van onze voormannen Pallieter voorstelde als het prototype van den socialist der toekomst, kwam daarop als antwoord, dat ik een in het kapitalisme verpiekerd zieltje was.

Dit natuuroptimisme leidde als van zelf tot een relativisme inzake de waardering van de moraal. Dat een zorgvuldig in acht nemen van de grondwet der ethiek, waarvoor het klassieke Jodendom de grondslag heeft gelegd, voorwaarde is voor een gezonde maatschappelijke ontwikkeling en dat de schending er van automatisch verwording betekent door verzwakking van het persoonlijke verantwoordelijkheidsbesef, de naturalistische sofistiek was doof voor deze waarheid en die haar verdedigde, werd voor een oude sok uitgekreten.

De ontnuchtering moet voor velen wel wreed zijn...

Het natuuroptimisme, dat geen ruimte biedt voor diepere persoonlijke verantwoordelijkheid, heeft in de beweging diepe voren getrokken. Persoonlijk heeft mijn meer dan dertigjarige partijlidmaatschap mij onophoudelijk voor de gewetensvraag gesteld, of ik medeplichtig kon blijven aan dit optimisme en in de partij blijven of heen moest gaan en het van buiten af bestrijden. Ik heb er mij uit gered door zo af en toe eens te getuigen en ben overigens dankbaar, dat ik gebleven ben, nu de beweging ervaart, wie Wodan is, met wien ze te veel geflirt heeft.

Moeilijk is het overigens wel geweest. Ik denk aan de oude Notenkraker, die het calvinisme in „Teunis Vijgeblad" bespotte, aan de onproletarische kettterijen inzake huwelijksmoraal, aan de wijze, waarop in de Duitse landen zelfs de abortus verdediging vond, in het algemeen aan de wijze, waarop goed en kwaad als wisselend met maatschappelijke verhoudingen werden voorgesteld.

Rome kent alleen beginselen.

Het is dit libertijnse morele relativisme, dat de partij in de Duitse landen haar kraag heeft gekost en ik vind het merkwaardig, dat nog in het April-nummer van de „Socialistische Gids" onze partijgenoot Kleyn in een bespreking van de houding van de partij ten opzichte van de Oostenrijkse katholieken, die zo duidelijk de uitgestoken socialistische hand hebben geweigerd, er geen notie van blijkt te hebben, dat het Austro-Marxisme op haar ongeestelijke opvattingen meedogenloos gevonnist is, zoals alleen de Katholieke Kerk dat kan. Rome rekent niet met mensen. In catastrofale verhoudingen kent Rome alleen maar beginselen. En bij een botsing in de sfeer van beginselen botst het zwakke getimmerdte van de sociaal-democratie tegen een hecht doortimmerde pantserkruiser, die door alle niet principiële constructies heengaat als ijzer door vurenhout.

De Roomse geestelijkheid heeft om de ondergang der sociaal-democratie in Duitsland geen traan gelaten. Zij is van een lastig tegenstander verlost en in de strijd tegen het Rosenbergse heidendom zal ze het heus wel klaar spelen. Het martelaarschap der concentratiekampen werkt als een mest op de katholieke akker. Zoals de afbrokkeling van Napoleon's prestige in Spanje begon in een rücksichtlose guerilla van de kant van het katholicisme, zo zal ook Hitler binnen enkele jaren ervaren, wat het zeggen wil Rome tot doodsvijand te hebben. Rome weet te werken en, te wachten. Zijn tijd komt wel, al malen Gods molens langzaam...

Het Arsenaal der ethiek.

Voor ons ligt hier een ernstige les. Onze Ned. partij is — gelukkig — voor Rome in morele geestelijke zin lang niet in die mate een steen des aanstoots als het de Oostenrijkse is geweest. Het bleek reeds met de pacificatie. Maar met argusogen volgt ook hier de kerk de morele lijn onzer beweging. Een katholiek geneesheer zei eens tegen een van onze partijgenoten: „Zoudt gij denken dat het socialisme soms niet in kelders onzer kathedralen verpakt ligt en, dat het niet zal worden uitgepakt, zodra onze leiding de tijd daartoe gekomen acht?" Zo is het: de spanningen tussen onze partij en de katholieke partij liggen niet op sociaal-economisch terrein, ze liggen in de sfeer, van de moraal en als Rome tegen ons gaat aanvechten, zullen de argumenten immer aan het arsenaal der ethiek worden ontleend.

Dat moge ons tot voorzichtigheid manen. Wij komen er niet met grapjes over „Eer en Deugd". Reeds jaren geleden heb ik in een artikel tegen A. M. de Jong, die het recht van de ongehuwde moeder op een kind verdedigde, betoogd, dat onze beweging op het gebied der moraal nog een huishouden van Jan Steen was en, dat als wij iets van sociale ordening wilden terecht brengen, voor de massa allereerst normatief besef op 't gebied van de ethiek eis was. De zaken worden bij ons nog veel te weinig ernstig, te veel humoristisch behandeld. Als zelfs een leidende figuur is onze beweging bij wijze van particuliere verpozing een nieuwe huwelijksmoraal kan lanceren en de krant zet daar een vriendelijk gezicht bij, dan heeft men de ernst van de situatie nog niet door, beseft niet wat men doet.

Wij zullen moeten werken aan de funderingen."

Het citaat, dat wij hier gaven is wat lang, maar het is toch ook wel in hoge mate leerzaam. Zeker één zwaluw maakt nog geen lente, maar het merkwaardig betoog, dat Mr. Duys enkele weken geleden te Kopenhagen hield en waaruit hij ook erkende, dat het socialisme, indien het het in de grondslagen van het Christendom aanvaardde tot mislukking is gedoemd, zegt toch wel, dat de heer van Veen in zijn partij niet alleen staat. Wij mogen gerust zeggen, dat vrijwel in alle kringen, de erkenning van de grote waarde van het positieve christendom voor het menselijk geluk meer en meer doordringt en dat het atheïsme meer en meer aan aanhang verliest.

Dat is de grote troost ook in deze dagen en een licht bij zoveel somberheid. Alfred Rosenberg moge dan in zijn verwatenheid een boek schrijven met de titel „An die Dunkelmänner unserer Zeit" en daarin hoog opgeven van „das Standpunkt des Menschen des 20 Jahrhunderts gegenenüber den überlebten mittelalterlichen Begriffen" het licht van deze „Dunkelmänner" zal nog de wereld en de menheid stralend en hoopvol blijven verlichten als het Nationaal Socialisme als een wegzinkende meteor van de maatschappelijke hemel in het niet zal weggezonken zijn. En wat hij nu protserig durft te noemen „overleefde middeleeuwse begrippen" zal als de onvergankelijke waarheid voor millioenen een troost en een heilbode zijn als misschien van het Nationaal Socialisme zelfs de herinnering niet meer is overgebleven.

De heer van Veen geleerd door de geschiedenis der eeuwen heeft het zo juist gezegd: Rome weet te werken en te wachten. Zijn tijd komt wel, al malen Gods molens langzaam!

Het einde van de crisis.

Dinsdagavond bracht de Radio reeds het bericht hier, dat Colijn was geslaagd met het vormen van een nieuw kabinet, en Woensdag had de Boletin Comercial de primeur van de samenstelling welke met een kleine verandering geheel is gebleven zoals het was.

Colijn (anti-rev.) premier en Minister van Koloniën en ad int. van oorlog.

Oud (Vrijz. dem.) Minister van financiën.

De Graeff (partijloos) Minister van buitenland.

De Wilde (Christ. hist.) Binnenlandse zaken.

Van Schaik (R.K) Justitie.
Gelissen (R.K.) Handel en Nijverheid.
Slingenberg (V.D.) Sociale zaken.
Deckers (R.K.) Landbouw en Visserij.
Slotemaker de Bruine (C.H.) Onderwijs.

Lidt de Jeude (lib.) Waterstaat.

Men ziet dus dat de veranderingen slechts hierin bestaan dat men alle economische zaken heeft ondergebracht in twee ministeries, een van Handel en een van Landbouw: dat Slingenberg als homo novus in het kabinet getreden is: en dat Deckers het zwaard heeft verwisseld tegen de ploegschaar. Dat zwaard van het Ministerie van Oorlog is nu we dit schrijven nog niet vergeven. Missching zou het nog wel eens een verrassing kunnen inhouden.

Velen zullen misschien vragen: en was voor deze schijnbaar eenvoudige oplossing nu die geweldige crisisweek nodig? Die maar even aan de Nederlandse Bank 131 millioen gulden deed afvloeien?

We kunnen nu nog moeilijk over de oplossing dezer crisis een oordeel uitspreken. Maar we moeten de gebeurtenissen afwachten en de maatregelen zien welke dit nieuwe ministerie in de toekomst nemen zal. En dan hopen we dat zal bewaarheid worden het adagium simplex sigillum veri: dat we kunnen zeggen: we hebben thans het ware ministerie, door een eenvoudige oplossing, al is het dan na een zeer zware crisisweek.

Niet alleen koesteren we deze hoop, maar we hebben daarin ook het volle vertrouwen.

De vorige week hebben we in onze beschouwing voldoende uiteengezet, hoe althans van katholieke zijde men geen vertrouwen meer kon hebben in het eerste kabinet Colijn.

Dat dit gebrek aan vertrouwen niet alleen bij de katholieken was, moge blijken uit 't artikel „Oorzaak en gevolg" van den bekenden medewerker van de Boletin Commercial van Dinsdag 30 Juli (in merkwaardige tegenstelling met het hoofdartikel van dezelfde dag in de Beurs & Nieuwsberichten).

Deze schrijver spreekt daar zeer terecht van de „groote grief in wijde kringen tegen de algemeene economische politiek" van het afgetreden kabinet.

Deze politiek waardoor het land dagelijks verarmde konden de katholieken als grote partij niet met hun verantwoordelijkheid dekken en daarom de **bedreiging** met een motie van wantrouwen.

Wat deze motie betekende, heeft Aalberse zelf tevoren uiteengezet.

Want enkele weken vóór de crisis lazen we bij het de Haagse Briefschrijver van De Tijd, onder welk pseudoniem naar men in parlementaire kringen beweert, thans prof. Aalberse schuil gaat.

De Haagse briefschrijver kwam daarbij tot de volgende conclusies.

„Men zou bij overwegende bezwaren tegen het Regeringsbeleid tegen het grote bezuinigingsontwerp kunnen stemmen.

Naar mijn mening ware dit echter een grote fout.

De grief gaat niet tegen het in evenwicht brengen van de begroting door de uitgaven in te krimpen. Welk Kabinet er ook moge komen, het zal, zij het dan wellicht met enige wijzigingen in de onderdelen, toch in zijn geheel hetzelfde moeten doen. Het ware dus de publieke opinie op een dwaalspoor brengen, wanneer men op deze wijze wilde uitspreken, dat men dit kabinet niet langer meent te kunnen steunen, omdat men zijn crisisbeleid, inzonderheid zijn gevoerde economische politiek niet kan goedkeuren.

Wat dan? De enige royale en loyale wijze, om aan het Kabinet te zeggen, hoe men er tegenover staat, is het voorstellen van een duidelijke, ondubbelzinnige motie.

Wordt deze motie aangenomen, dan bestaan de mogelijkheden: 1e. de minst waarschijnlijke: dat het Kabinet deze motie naast zich neerlegt, waarvan natuurlijk gevolg zou zijn de afstemming van het wetsontwerp; — 2e. Kamerontbinding; 3e. aftreden van het Kabinet.

Kamerontbinding, na dit votum, lijkt mij alleronwaarschijnlijkst. Het doel toch van een ontbinding van de Tweede Kamer is de kiezers uitspraak te laten doen. Het zou wel van grote verblinding getuigen, wanneer het Kabinet zou menen, dat de na de ontbinding volgende verkiezing het een meerderheid in de Tweede Kamer zou bezorgen.

Rest dan alleen aftreden van het Kabinet.

Wat dan?

Daar zijn er, die menen, dat dan de tijd gekomen zou zijn, waarop Mgr. Nolens' „uiterste noodzaak" in werking zou moeten treden. Ik ben zeer beslist van een andere mening. Trouwens veel meer voor de hand ligt de andere oplossing: het optreden van een Nationaal Kabinet, op de grondslag van een program, dat een vaste, goed doordachte welvaartspolitiek bevat. Indien de zes grote Kamerfracties aan de samenstelling van zulk een kabinet willen meewerken, zou dit een zuiver Parlementair Kabinet zijn. Willen zij dat niet, dan zou het weer moeten worden, wat ook het Kabinet-Colijn was: een extra-parlementair Kabinet.

Aldus de briefschrijver.

Na deze verklaring van de Haagse briefschrijver zal ons de loop van de crisis veel duidelijk zijn geworden.

Het is gebeurd zoals Aalberse neeft voorzien. Het Kabinet is afgetreden, als gevolg van de motie.

De consekwentie daaruit was dat de voorzitter der Katholieke Kamerfractie de opdracht ontving om een nieuw kabinet te vormen. Dit mag volgens parlementaire usances niet geweigerd worden, alhoewel Aalberse van te voren wist, dat hij niet slagen zou, wat wel blijkt uit de spoedige mededeling van zijn niet kunnen slagen. Ook al iets heel uitzonderlijks was, dat toen Colijn weer werd genoemd en binnen korten tijd slaagde, zoals in politieke kringen ook wel verwacht was.

En zo mogen we dan vertrouwen dat we nu, na de omwegen, nodig in de grote politiek, het nationale Kabinet hebben, waarvan de bovengenoemde Haagse briefschrijver schreef, dat „gebaseerd is op een program van een vaste, goed doordachte welvaartspolitiek."

De grote fracties hebben aan dit kabinet meegewerkt, uitgezonderd de S.D. A.P. die zich nog maar steeds blijven handhaven in hun minder nobele houding, van zich te onttrekken aan het staatsbestuur.

Dat door de benoeming van twee katholieke ministers Gelissen en Deckers, in de beide kabinetten voor het economisch bestel, de katholieke partij een groot aandeel gekregen hebben in het voeren van de nieuwe welvaartspolitiek was wel te verwachten. Zeker brengt dit ook een grote verantwoordelijkheid mee.

Dat het kabinet vast wil houden aan de handhaving der gulden blijkt ook uit de samenstelling alsmede uit een uitdrukkelijke verklaring.

We hopen dat het kabinet hierin slagen zal, vooral ook met het oog op Curaçao, en dat dit kabinet tonen zal, dat het in Nederland met onze economie nog zó slecht gesteld is. Maar dat onze welstand weer op een nieuw pijl gebracht kan worden, alleen door **deflatie**, zonder het vallen van de gulden.

Het Papiamento.

In de Christelijk Historische Nederlander van 6 Juni komt een klacht voor getekend „Een Hollander" betreffende het gebruik van Papiamento, in plaats van Nederlands, in het onderwijs en de kerkdiensten in sommige delen van West-Indië.

Hij begint met de vraag:

Welke taal behoren de kinderen in onze West-Indische kolonie het grondigst te leren?

Ieder Hollander zal met mij antwoorden: de Nederlandse taal.

Helaas laat dat in Aruba veel te wensen over; wanneer men hier kinderen van negen of tien jaar spreekt, zal het een ieder opvallen, dat het Hollands dat ze spreken zeer gebrekkig is.

Zou het aanbeveling verdienen wanneer het onderwijzend personeel daar eens wat meer aandacht aan ging wijden, en zelf eens wat meer de nadruk op het Nederlands ging leggen.

En vooral de R.K. scholen gaan mank aan dat euvel; het meest de buiten-districten waar de Zusters niet alleen zich op school veel bedienen van het Papiamento, doch ook buiten de school, als ze met de kinderen spreken.

Terwijl de Fraters en de Zusters toch meest, zo niet allen uit Holland komen, en van zelf dan ook het Hollands heel goed kunnen spreken, kan iedere Hollander het dagelijks ondervinden als hij met jonge Arubanen werkt, dat de Hollander met zijn Hollands in zijn Kolonie zich niet verstaanbaar kan maken.

Welk een groot verschil is het als men een Surinamer ontmoet die het Hollands zo keurig spreekt; ik heb eens gevraagd: waar hebben jullie dat zo goed leren spreken? Wel, was het antwoord, op de school, wij mogen daar op school geen woord in onze landstaal spreken; zelfs oude Surinamers die men ontmoet, spreken het heel goed, terwijl het in Aruba een uitzondering is als men een oude ontmoet die het Hollands goed spreekt.

Zou de tijd dan nu in Aruba ook niet aangebroken zijn, dat er van Overheidswege een druk wordt uitgeoefend op het onderwijzend personeel, dat op de scholen alleen het Hollands wordt geleerd, en geen Papiamento.

In Aruba zijn vijf R.K. kerken, waar nooit een woord gesproken, zodat zelfs de Hollanders die tot die kerk behoren geen woord van de preek kunnen verstaan; het is gebeurd. dat er in een van de kerken de komende gebeurtenissen stonden aangeplakt, maar in het Papiamento, zodat de mensen die dat niet konden lezen, niet wisten wat te gebeuren stond; er was dan ook der Hollanders verzocht het ook in het Hollands te doen, maar neen dat kon niet.

Wordt er dan door de Geestelijken en het onderwijzend personeel zoveel waarde aan het Papiamento gehecht, dat ze het verkiezen boven het Hollands, terwijl ze toch allen Gouvernements-ambtenaren zijn, en het hun dure roeping is de Moedertaal, ook in de Koloniën krachtig op de voorgrond te plaatsen.

Waarom kan wel in de Protestantse kerken in het Hollands worden gepreekt en niet in de R.K. kerken in Aruba. Curaçao maakt een kleine uitzondering, doordat daar in enkele kerken éénmaal per week in het Hollands wordt gepreekt, doch gezien het aantal R. K. Kerken die er zijn, is dit nog veel te weinig.

Hoe moeilijk is het hier voor Hollandse ouders die hun kinderen hier op school moeten doen; wanneer ze in Holland terugkomen zijn de kinderen minstens twee klassen achter bij een Hollandse school.

Het is dan ook te hopen dat de afgevaardigden der Tweede Kamer der Staten Generaal die onze koloniën ter harte gaan, er bij de regering op aandringen zo spoedig mogelijk een wet in het leven te roepen, zo hij er al reeds niet is, dat het verboden is op de scholen een woord Papiamento te spreken of te leren, opdat onze Moedertaal grondig wordt geleerd en gesproken.

Tot zover de inzender, die gezien het blad waarin hij schrijft protestant is.

We kunnen deze antwoorden: Dat wat de scholen betreft, deze heer geheel mis is.

Er wordt op de R. K. Scholen geen papiamento geleerd noch gesproken. Wat de Heer schrijft over de kinderen die in Holland terugkomen en minstens 2 klassen achter zijn, is onwaar.

De wet waar de bedoelde inzender bij de Staten Generaal op wil aandringen, bestaat reeds lang.

Wat de R. K. Kerken betreft, daar heeft noch bedoelde schrijver, noch iemand anders, die niet tot de hierarchie der R. K. Kerk behoort, iets mee te maken.

De R. K. Kerk ziet hoe haar doel het best te bereiken is: en daarom gebruikt ze het papiaments.

Op de vraag van den schrijver, waarom in de Protestantse kerken wel in het Hollands gepreekt kan worden, moet hij eens naslaan het gedenkboek over Curaçao 1634-1934, waar op bldz. 19 Ds. Eldermans schrijft: „Een moeilijkheid bij den opbouw van deze (Protestantse) gemeenten is ongetwijfeld gelegen in de taal der Kerk" (het Nederlands)......

En deze moeilijkheid heeft de katholieke Kerk zich bespaard, door het gebruik van het papiaments, wat ook de schrijver in „de Nederlander" heel verstandig van haar zal vinden.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Het is thans wel alles Abessinië wat de internationale klok slaat.

En alle ogen waren deze week gericht op de vergadering van de Volkenbond.

Aan de ene kant staat Engeland, dat z.g. terwille van het prestige van de Volkenbond een dringend beroep doet op Frankrijk, om naast Engeland te gaan staan en op dit gewichtig ogenblik in de internationale politiek, de Volkenbond te redden. Want er is inderdaad veel juist in de opmerking van de „Daily Chronicle", dat wanneer in dit dreigende conflict de Volkenbond faalt en geen recht durft te doen uit vrees voor Italië, de Bond hopeloos failliet is en voor goed heeft afgedaan.

En de mislukking van de Volkenbond is wel een zeer ernstige ramp welke Frankrijk treffen kan, want nog altijd is Genève een zeer belangrijk machtsinstituut voor de Franse politiek.

Engeland weet dit natuurlijk en vandaar zijn krachtige aandrang op Frankrijk om naast Engeland te gaan staan en de Volkenbond te verdedigen tegen de aanslag welke Italië beoogt! Zo vangt Engeland twee vliegen in een klap. Het tooit zich met het aureool van den verdediger van dit internationale vredesinstituut en tegelijk kan het op die wijze Italië temperen in zijn imperialistische machtshonger in een gebied, waarin En-

geland dit Italiaans imperialisme niet hebben kan.

Engeland zette zich hierbij hoog te paard. Ik ben bereid, zo zegt men te Londen, alles te doen, om thans de Volkenbond te redden. Maar ik doe het niet alleen en gij Frankrijk vooral, gij zijt krachtens uw belangen en aangegane verplichtingen verplicht thans naast mij te gaan staan. Aarzelt ge, welnu dan trek ook ik mij terug, de volle verantwoordelijkheid voor wat dan in Genève gebeuren gaat, draagt gij". Natuurlijk had Frankrijk daar wel oren naar.

Maar van de andere kant heeft het pas een krachtige bondgenoot gekregen in Italië door het Frans-Italiaans verdrag. Ten tweede heeft Frankrijk er zeer groot belang bij, dat het Italië niet uit de Volkenbond drijft en dan in de armen van Duitsland, want dan wordt de veiligheidspolitiek van Frankrijk wel in hoge mate hachelijk.

En ten derde heeft Frankrijk, daar in het Afrikaanse Somaliland heel weinig belangen. De oorlog tussen Italiëen Abessinië raakt bijna geen enkel Frans belang, waarom zal het zich dus met deze kwestie inlaten en Italie tot zijn vijand en tegenstander maken.

De Negus heeft getracht ook Amerika in het geding te roepen en heeft op de dag, waarin Amerika het bevechten van zijn eigen onafhankelijkheid feestelijk herdacht, zich tot den president van de Ver. Staten gewend en een dringen beroep op hem gedaan, zijn grote morele invloed aan te wenden om ook de onafhankelijkheid van het Abessynische volk te waarborgen. Heel handig heeft de Negus daarbij een beroep gedaan op het Kellogpact, het verdrag genoemd naar den geestelijken vader, den Amerikaansen staatsman Kellogg en op 22 Augutus 1928 te Parijs ook door Italië ondertekend en waarin de oorlog wordt verworpen als een midel tot beslechting van internationale geschillen, een beroep op de Ver. Staten, om te bewerken, dat Italië deze handtekening op het Amerikaanse verdrag gestand doet.

Dat zijn van die mooie theoriën waartegen niemand, zolang er geen internationaal vuiltje aan de lucht zit, enig bezwaar heeft, maar waarvan niemand zich ook maar iets aantrekt, wanneer het tot practische consequenties moet voeren.

Zo ging Woensdag hier al het gerucht, dat volgens Radioberichten Woensdagmorgen 10 uur Italië de oorlog had verklaard.

Donderdagmorgen hebben we daarvan geen bevestiging kunnen krijgen, maar dat het er van komen zal betwijfelen we niet. We hadden alleen verwacht dat Italië de natte moesson zou afwachten en niet eerder als September — October zou beginnen, zoals Mussolini zelf verklaard heeft.

Elders in dit blad kunnen we echter wel nadere berichten geven.

Alleen staat nu vast, dat alleen met een flagrante schending van de Volkenbondsartikelen, de Volkenbond Italië zijn gang kan laten gaan tegen Abessinië.

Waardoor dus de morele verantwoordlijkheid voor de Volkenbond veel groter wordt en men zelfs zou kunnen spreken van een medeplichtigheid van de Volkenbond aan deze oorlog tegen Abessinië.

Italië heeft wat te weeg gebracht, toen het zijn begerige blikken naar Abessinië wierp. Heel de internationale politiek staat momenteel onder hoogspanning en niemand kan zeggen, waar dit op uit moet lopen.

Maar of een conflict waar zo grote internationale belangen in betrokken worden en dat nu reeds zoveel vijandschap kweekt, gelocaliseerd zal blijven?

Nederland naar de dictatuur?

Niet naar aanleiding van de Regeringscrisis, maar naar aanleiding van de uitslagen der Nederlandse gemeenteverkiezingen schrijven we dit.

Nu we uit de Nederlandse bladen een meer gedetailleerd overzicht krijgen van deze uitslagen, dan die we enkele weken geleden in de telegrammen ontvingen, komen we tot de overtuiging, dat deze uitslagen Nederland wel met zorg mogen vervullen.

Want veel meer nog, dan het succes van de Nationaal Socialisten bij de jongste Prov. Statenverkiezingen kan Ir. Mussert thans een zeer belangrijke overwinning boeken. Achteraf is het nog niet zo'n kwaad idee van hem geweest, om zich bij de Gemeenteraadsverkiezingen terug te trekken en aan de revolutionnaire en anti-parlementaire groepen de weg vrij te laten, en deze te doen versterken met zijn fascistische horden.

Op de weg naar de dictatuur in ons land heeft hij, hoewel geheel passief aan deze verkiezingen deelnemend, op die wijze wel de meest belangrijke stap gezet.

De zeer belangrijke groei van het socialisme in de grote steden, of beter gezegd van het Marxisme, is geen overwinning voor den heer Albarda, noch voor den heer Wijnkoop, maar is een triomf voor den heer Mussert.

Tienduizend kiezers, die door de benarde tijdsomstandigheden in een soort wanhoopsstemming zijn gedreven, hebben gedaan, waarvoor een ver vooruitziend staatsman als Jhr. de Geer, reeds in 1933 waarschuwde, nl. dat velen, nu de verantwoordelijke staatslieden geen kans zagen, de crisismisère af te wentelen, zouden gaan naar de politieke kwakzalvers, die allerlei onverantwoordelijke beloften doen, waarmee ze alleen de ontevreden kiezers kunnen lokken, maar waarmee deze nog veel minder geholpen worden.

Op 25 April profiteerde Ir. Mussert er van, nu hij ditmaal niet mee deed, stemden deze balorige kiezers op de S.D.A.P. en de Communisten.

Die winst van de S.D.A.P. is dan ook niet anders dan drijfzand, waarmee straks de heer Wijnkoop of de heer Mussert strijken gaat.

Een typerend voorbeeld daarvan zien we in Amsterdam. Daar is het vertrouwen in het z.g. rode Mekka reeds lang verdwenen en juist in deze stad, die het langst en het sterkst door sociaal democraten geregeerd is, lopen de misleide rode arbeiders over naar het communisme. Wat trouwens ook in de Zaanstreek heel duidelijk merkbaar is.

Dank zij het voor de sociaal democraten zeer gunstig kiesstelsel hebben ze hun zetelaantal in Amsterdam weten te behouden al liepen ze in percentage terug van 36 op 33. Maar de grote winst was daar voor de communisten, die van 7 op 13.5% kwamen. De sociaal democraten zullen de nieuwe kiezers, die zij gewonnen hebben, niet kunnen geven, wat deze verwachten en daarom zal die winst weer heel spoedig verspeeld worden.

Veel erger is intussen, dat onze grote gemeenten vrijwel onbestuurbaar zijn geworden en daar zit juist het ernstig naderend fascistische gevaar.

De revolutionnaire meerderheid van 25 in de Amsterdamse Raad is tot geen enkel opbouwend werk in staat, zij kan alleen negatief de arbeid van een zijn verantwoordelijkheid voelende meerderheid saboteren. Want dat de 17 sociaal democraten met de 7 communisten een meerderheid kunnen vormen, die Amsterdam zal kunnen besturen, gelooft niemand.

Hetzelfde zien we in Rotterdam, dat nu ook een Marxistische meerderheid gekregen heeft en waar zelfs de rechterzijde met de liberalen bij lange na niet meer een regeringsmeerderheid vormen.

Ook elders in Leiden, in Utrecht, in Haarlem zien we eenzelfde verschijnsel hoewel nog niet in zo'n ernstige mate. Maar de groei van het marxisme neemt ook daar zeer bedenkelijke afmetingen aan. Verder zien we ook in kleinere gemeenten in het noorden een gelijk verschijnsel, bijv. in Oude Pekela, waar een rode meerderheid is gekozen.

Het behoeft wel geen nader betoog, dat door deze verkiezingsuitslagen de gemeentelijke autonomie een nieuwe bedenkelijke deuk heeft gekregen en dat art. 144 van de Grondwet „Aan de Raad wordt de regeling en het bestuur van de huishouding der gemeenten overgelaten" meer en meer een fictie wordt.

We vrezen dan ook, dat de Regering spoedig genoeg gedwongen zal worden met ingrijpende voorstellen te komen tot beperking en zelfs tot opheffing van verschillende rechten van de gemeente-besturen.

En daarmee zal dan ook in ons land een zeer belangrijke stap gezet worden in de richting van de dictatuur.

Dat is het sombere spook, dat de verkiezingsuitslag ongetwijfeld voor onze ogen oproept.

BUITENLAND.

EEN ONDERHOUD MET MGR. RUIZ Y FLORES UIT MEXICO.

Binnenlandse toestand uiterst kritiek.

De „New York Times" publiceert een onderhoud met Z.H. Exc. mgr. Leopoldo Ruiz y Flores, Apostolisch-Delegaat in Mexico, die sedert zijn verbanning uit Mexico in 1932 te San Antonio in de Amerikaanse staat Texas leeft.

Op een verzoek van den correspondent van de „New York Times" om zijn mening omtrent de huidige toestand in Mexico weer te geven, antwoordde de kerkvorst als volgt:

„Dat er in Mexico bewapende groepen voorkomen, daarover behoeft men zich geenszins te verwonderen, als men bedenkt dat van de 72 presidenten, die tot dusver hebben geregeerd, vijf en vijftig militairen waren waarvan er slechts twaalf van de twee en zeventig lang legale weg aan de macht zijn gekomen.

In talrijke Mexicaanse staten zijn er op het ogenblik zelfs zeer vele bewapende afdelingen, die zonder twijfel wapens en munitie trachten te smokkelen. Deze groepen kan men, ruw geschat in vier soorten indelen.

Allereerst zijn er de echte bandieten. Dan zijn er nog groepen, die zich, uit verzet tegen bepaalde plaatselijke autoriteiten, hebben gevormd. .Op de derde plaats moeten hier de aanhangers van Villareals worden genoemd, die van mening is, dat hij bij de laatste verkiezingen voor het presidentschap bedrogen is, en die zich opwerpt als de ware verdediger van de grondwet. Tenslotte is het ook mogelijk, dat er in vele streken groepen van bewapende katholieken voorkomen, echter zonder centrale organisatie, zonder goedkeuring van de kerkelijke autoriteiten.

De bisschoppen en de priesters hebben nauwkeurige instructies gekregen, dat zij noch voor, noch tegen deze bewapende groepen mogen ageren.

De kerk zal nooit toestaan, dat de Katholieken onder de banier van hun religie of in naam van een Katholieke partij, een opstand organiseren, niettegenstaande het grootste deel van de Katholieke kerken in Mexico gesloten is en het aantal wettelijk toegelaten priesters slechts drie honderd bedraagt, die dan nog van alle burgerrechten zijn beroofd, niettegenstaande 2700 verbannen priesters zich schuil houden en de Heilige Handelingen met levensgevaar moeten verrichten, niettegenstaande de confiscatie der Katholieke scholen, ziekenhuizen en weeshuizen en de onderdrukking van de Katholieke pers, niettegenstaande het feit tenslotte, dat men de Roodhemden van Garrido maar al te dikwijls bij de terrorisering der Katholieken de vrije hand laat.

Ondanks al deze omstandigheden drukt de Katholieke Kerk de Mexicaanse gelovigen op het hart hun vrijheid slechts door, vreedzame middelen en politieke actie te verdedigen.

De nieuwe Bisschop van Berlijn.

Konrad Graf von Preysing-Lichtenegg-Moos is tot bisschop van Berlijn benoemd.

De nieuwe bisschop van Berlijn werd op 30 Augustus 1880 geboren en is het vierde van de elf kinderen van Graf Kaspar von Preysing en Gravin Hedwig von Walterskirchen zu Wolfstal. Dit oud adellijk geslacht welks stamboom tot het jaar 1100 reikt is verre familie van het vroeger regerend vorstenhuis van Beieren.

Na zijn studies in de rechtswetenschappen voltooid te hebben aan de universiteiten van Munchen en Wurzburg was hij drie jaar als advocaat werkzaam en werd later aan het ministerie van buitenlandse zaken te werk gesteld. Zo voerde zijn weg naar Rome, waar hij als attaché aan de Beierse legatie bij het Quirinaal verbonden was.

In Mei 1908 vroeg hij ontslag uit de staatsdienst en begaf zich naar Innsbruck om daar godgeleerdheid te studeren en zich op het priesterschap voor te bereiden.

Vier jaar later werd de begaafde student priester gewijd en benoemd tot secretaris van mgr. Bettinger, (de voorganger van kardinaal Faulhaber) . Als particulier secretaris van mgr. Bettinger assisteerde hij deze kerkvorst bij het conclaaf voor de Pauskeuze van Benedictus XV en hij vergezelde ook zijn bisschop op diens reizen naar het Westfront tijdens de oorlog, waar een onderzoek werd ingesteld naar de wijze waarop de geestelijke belangen der soldaten werden behartigd.

In 1921 volgde zijn benoeming tot Domprediker aan de Lieve Vrouwekerk in Munchen. Op 20 Juni 1932 werd Graf Konrad von Preysing tot bisschop van Eichstädt benoemd.

De nieuw-benoemde bisschop is een van de krachtigste figuren van het Duitse Episcopaat. Hij is een man die leiding weet te geven, een echte volksman, die een open oog heeft voor de sociale noden van zijn onderdanen.

Ondanks zijn adellijke afkomst voelt mgr. Preysing zeer democratisch en is hij bij het volk buitengewoon bemind.

Van het kleinste bisdom verhuist deze kerkvorst thans in deze moeilijke periode naar het grootste bisdom van het nieuwe Rijk, waar den energieken bisschop een buitengewoon zware taak te wachten staat.

Aanvankelijk was benoemd door het domkapittel in overleg met de Heilige Stoel Maximilian Kaler, bisschop van Ermland.

Het rijksministerie van binnenlandse zaken dat een soort van agrément moet verlenen, accepteerde Kaler niet, waarop van katholieke zijde benoemd werd graaf von Preysing; maar ook van dezen wilde het ministerie van binnenlandse zaken aanvankelijk niets weten en wel wegens dezelfde bezwaren, welke het tegen Kaler had gehad, te weten, dat von Preysing evenals Kaler te dicht zou staan bij het z.g. politiek-katholicisme. Eerst nadat het Vaticaan te kennen had gegeven bij niet-aanvaarding van de benoeming van von Preysing de stad Berlijn dan maar zonder bisschop te laten, is het ministerie van buitenlandse zaken over zijn bezwaren hen gestapt.

HET BAGNO.

Wordt afgeschaft.

Es bestaat een wetsontwerp, ter afschaffing van het bagno, maar het kan nog een tijd aanlopen, voordat het aangenomen wordt en in die tussentijd, aldus heeft de minister van koloniën aan iemand van het Journal verzekerd, zal hij maatregelen nemen ter verbetering van de toestand aldaar.

GEEN PETROLEUM NAAR DUITSLAND.

Als gevolg van de economische moeilijkheden.

De grote Petroleum Maatschappijen te Roemenië hebben besloten, geen petroleum meer naar Duitsland te verzenden.

Deze maatregel is vernomen in verband met de economische moeilijkheden tussen Duitsland en Roemenië.

18600 Amerikanen op weg naar Europa.

Wat sinds zes jaar niet gebeurd is en sedert het uitbreken van de wereldcrisis niet meer mogelijk scheen, heeft eind Juni plaats gehad. Niet minder dan 14000 passagiers hebben aan boord van 25 schepen New York en andere havens aan Amerika's Oostkust verlaten voor een toeristenreis naar Europa. In 18.600 toeristen naar
het geheel heeft zi
het geheel hebben zich enige weken geleden 18.600 toeristen naar de oude wereid ingescheept en verscheiden Amerikanen moesten zelfs teleurgesteld aan de wal blijven wachten, daar zij geen passagebiljetten meer konden krijgen.

Voor de malaise steeg het aantal toeristen niet zelden tot 20.000 per week en alles wijst er op, dat ook thans het nieuwe record van 18.600 toeristen weldra zal worden overtroffen. Gelijk in 1929, zo rolden ook thans duizenden taxi's met passagiers en vrienden, die afscheid willen nemen, naar de pieren. De passagebureaux werden bestormd en de algemene indruk bij de reisbureaux en passagebureaux is, dat de reislustigen niet alleen het gevoel hebben, dat zij weer in staat zijn een reisje te betalen, maar dat zij in het buitenland weer eventueel kunnen uitgeven als in dagen voor de depressie. De toeneming in het toeristenverkeer wordt dan ook algemeen beschouwd als een onmiskenbaar bewijs van verbeterde economische omstandigheden. Als een bewijs, dat men niet langer meer op ieder stuivertje heeft te kijken, noemt men het groot aantal eerste klasse passagiers. Tal van toeristen hebben zich ingescheept naar Frankrijk. Anderen gaan eerst naar Engeland, om later een bezoek te brengen aan Parijs. Zij, die de Zuidelijke route nemen, wensen eerst Italië te zien en vervolgens Frankrijk en Engeland aan te doen.

Met de „Europa" zijn 1060, met de „Conte di Savoia" 1800, met de „Roma" 1500, met de „Britanic" en de „Majestic" elk 1290 en met de „Ile de France" 1390 passagiers vertrokken. Men is van oordeel, dat deze toevloed van passagiers zou aanhouden tot eind van Juli. Alle passageruimte tot dat tijdstip is reeds besproken en er wachten nog lange lijsten gegadigden.

ENGELAND OP ZIJN SMALST.

„Het vaderland in gevaar".

Kapitein Cecil Graves is benoemd tot controleur van de programs der British Broadcasting Corporation, en de protestantenbond heeft naar aanleiding hiervan een brief gezonden aan den voorzitter dezer corporatie.

In deze brief wordt uiting gegeven aan een „wijdverbreid gevoel van ontevredenheid wegens de benoeming van een Katholiek" („Rooms-Katholiek" noemt de protestantenbond het) tot bovengenoemd controleurschap.

In de brief wordt er de nadruk op gelegd dat de oppositie niet gegrond is op enige bezwaren van persoonlijke aard, doch uitsluitend op het feit dat de nieuwe controleur een Rooms Katholiek is.

Verder wordt gezegd, dat de controleur niet gebonden mag zijn door de constitutie van enige politieke partij of godsdienstige instelling.

In de brief wordt de wens uitgesproken, dat de nieuwe controleur ertegen waken zal dat Rooms Katholieke leerstellingen in het schooluurtje worden ingevoerd.

Hieraan wordt toegevoegd dat de zaak, wellicht in het lagerhuis ter sprake gebracht zal worden.

De Italiaans-Abessinische kwestie.

Er is nog geen oorlog tussen beide landen, wel zijn volgens een Londens bericht Italiaanse strijdkrachten Maandag de Abessinische grens overschreden. Zij werden door de Abessiniers aangevallen waarbij 40 Italianen en 20 Abessiniers gedood werden. De Italianen trokken na deze schermutseling terug.

Wel hebben Engeland en Frankrijk gepoogd door arbitrage het geschil op te lossen, waartoe Abessinië wel bereid is, maar Italië?

Zweden en Ethiopië hebben een vriendschappelijk handelsverdrag getekend, behelzende de clausule van de meest begunstigde natie. Men is van mening, dat het resultaat hiervan zal zijn de opheffing van het wapen-embargo.

NEDERLAND.

De crisis opgelost.

In aansluiting op onze beschouwing in pag. 1 van dit blad moeten wij nog mededelen enkele levensbijzonderheden van den nieuwen Minister van Sociale Zaken **Mr. Slingenberg.**

Mr, M. Slingenberg is 21 October 1881 in Beerta geboren. Hij bezocht het gymnasium te Winschoten en studeerde vervolgens rechten aan de Universiteit te Groningen. In 1905 promoveerde hij op stellingen.

Na zich als advocaat-procureur en notaris in Haarlem gevestigd te hebben, vervulde hij voor de Vrijz. Dem. Bond verschillende functies. Zo was hij van 1916—'19 lid van het college van Ged. Staten van Noord Holland, benevens wethouder van Haarlem.

Sinds 1920 is mr. Slingenberg lid van de Eerste Kamer.

Wat de pers omtrent het nieuwe Kabinet zegt, lezen we in de telegrammen:

Socialistische bladen geven als hun mening te kennen, dat er absoluut geen verandering is gekomen en dat dezelfde „noodlottige politiek" van voorheen zal worden voortgezet.

De katholieke bladen zijn daarentegen zeer gereserveerd en leggen er de nadruk op, dat men voor een beoordeling de resultaten van dit Kabinet zal moeten afwachten.

Verder is thans de Tweede Kamer op reces, zodat het bespreken van bezuinigen niet voor September kan geschieden.

Dan staat deze nieuwe regering allereerst voor de zware taak om maatregelen te vinden voor de vermindering van begrotings-deficit van ongeveer 80 millioen gulden.

MINISTER OUD EN ONZE SEMINARIA.

Een hatelijke maatregel.

Volgens de Nederlandse bladen is in katholieke kringen nogal ontstemming gewekt door een maatregel van minister Oud tegen onze seminaria.

De maatregel schuilt hierin, dat minister Oud onze seminaria en kostscholen op een lijn gesteld heeft met restaurants, waar men voor geleverde diners voor hotels wat de pensionprijzen betreft 4% omzetbelasting moet betalen.

Voortaan moeten dus de ouders, die hun jongens naar een seminarie zenden of kostschool boven de gewone prijzen voor kost en leergeld 4% belasting betalen.

Men kan nu beweren, dat dit niet veel is, maar bij een groot aantal jongens loopt het aardig op en waar verschillende ouders nu reeds niet het kostgeld kunnen betalen, wordt op deze wijze een nieuwe en zware last door de Staat op onze seminaria gelegd. Erger is intussen het pijnlijke karakter van deze maatregel. De Utrechtse Courant wijst daarop nog eens. De opleiding van de Ned. Herv. predikanten geschiedt geheel op kosten van de Staat.

„De Staat leidt aan de theologische faculteiten zijner universiteiten de bedienaren van de godsdienst voor de Ned. Hervormde Kerk op. Deze studenten leven op kamers, waarvan de particuliere pensionhoudsters geen omzetbelasting voor de verstrekking van spijs en drank behoeven te betalen."

Wie zich niet met de vrijzinnig-protestanse, deels ongelovige „theologie" kunnen verenigen, welke aan de Ned. universiteiten gedoceerd wordt, betalen zwijgend mede, in de kosten daarvan, maar richten eigen theologische faculteiten op (de Vrije en de Carolina) en eigen seminariën.

Niet tevreden met de betalingsdwang, de dissenters opgelegd voor de instandhouding van de kweekplaatsen hunner bestrijders, stelt de Ned. Staat zich nu principieel op het standpunt, dat de non-conformisten nu ook nog een cijns verschuldigd zijn, waarvan de aanhang der vroegere Staatskerk is vrijgesteld.

Het is een ongelukkige greep, die minister Oud gedaan heeft. Een greep, die onbewust in historisch sectarisme zijn oorsprong vindt".

Aldus onze Utrechtse collega.

Het is te hopen, dat minister Oud deze misgreep spoedig herstelt.

En door deze ongelukkige maatregel niet een zeer tere kwestie maakt tot een punt van een acute politieke belangstelling.

NEDERLAND EN HET LUCHTVERKEER.

Een vliegtuig op stapel, vijftig percent economischer dan de Douglas.

Voor de vergadering der Nederlandse Maatschappij voor Nijverheid en Handel te Groningen gehouden, heeft de heer Plesman, de directeur der Koninklijke Luchtvaartmaatschappij, gesproken over de taak van Nederland in het luchtverkeer.

Spreker wees er op, hoe in de laatste jaren de snelheid van 134 K.M. is gebracht op 200 K.M. per uur, terwijl de nieuwe Douglas reeds de 300 K.M. haalt. Het is best mogelijk deze snelheid uit te breiden tot driehonderd mijlen. De reistijd wordt daardoor korter; wij mogen dan practisch zeggen dat Indië tweemaal vier en twintig uur van Nederland is verwijderd.

Verder wees hij er op, dat de grootste afstand op aarde 20.000 K.M. is en dat die afstand met het vliegtuig dus in drie dagen kan worden afgelegd. De luchtweg is recht; men kan er op reizen met iedere snelheid en men merkt niet of men met honderd of met duizend kilometer per uur reist.

Die hoge snelheid is later misschien zelfs mogelijk, zodat men dus bij daglicht van hier naar Indië zal overkomen.

Grotere snelheid is niet duurder; het kost evenveel of men langzaam of snel vliegt. Men behoeft geen omweg te maken. Men heeft de minste weerstand en het is vooral de kwestie, hoe men de weerstand tot het minimum kan terug brengen. Er is thans een vliegtuig op stapel, dat vijftig percent economischer is dan de Douglas.

De wereld in Vogelvlucht.

Overgenomen uit „Boletín Comercial," en Curaçaose Volkskrant."

Volgens de „Daily Telegraph" zijn twee slagkruisers van 26000 ton, die Duitsland bij het vlootverdrag met Engeland toegestaan zijn, reeds in het najaar van 1934 op stapel gezet en zijn deze thans reeds zover afgebouwd, dat ze binnenkort te water zullen worden gelaten.

Eventueel heeft Duitsland het recht 4 van dergelijke gevechtseenheden te bouwen. Men heeft het Marine-personeel gedurende het afgelopen jaar verdubbeld en op het ogenblik zijn 14000 arbeiders op de marinewerven in Wilhelmshafen werkzaam.

De Duitse regering heeft een officieel protest ingediend bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken tegen het voorgevallene tijdens het vertrek van de „Bremen" uit New York, toen communisten aan boord van het schip zijn geklommen en de vlag naar beneden hebben gerukt.

In Amerika heeft een groep zakenlieden besloten weer een schip uit te rusten met het doel eind 1935 een rondreis naar Latijn-Amerika te maken, ten einde een poging te doen de handel die sinds 1929 aan de Europeesche en Aziatische landen overgegaan zijn, terug te winnen.

Het schip zal vijf en dertig havens aandoen.

Bij de overstromingen in China zijn 50.000 mensen verdronken, terwijl de schade 200 mill. dollars bedraagt.

In het strengste geheim heeft het Engelse leger proefnemingen gedaan met de geheimzinnige straal, waarmee men in de oorlog een hoog vliegend vliegtuig kan ontdekken.

Willy Post en zijn gade zijn hun transpacific vlucht naar Siberie begonnen. Volgens hun plan, zullen ze eerst in Oakland landen.

Volgens een door den katholieken bisschop van County Down afgelegde verklaring zijn ten gevolge van de onlangs gehad hebbende kerkelijke onlusten 384 katholieke gezinnen uit hun huis verdreven. Voorts beweerde genoemde bisschop, dat tot dusver in totaal 1646 personen op dezelfde wijze dakloos zijn geworden, terwijl vele andere katholieken in fabrieken op scheepswerven werden ontslagen op aandringen van protestantse arbeiders, die gedreigd hadden het werk te zullen neerleggen in geval de katholieken niet bedankt werden.

UIT NEDERLAND

Een auto waarin 5 voor herhalingsoefeningen onder de wapenen zijnde officieren zaten reed tengevolge van het slippen van de wagen te Ede tegen een boom. De Arnhemmer Van Leersum overleed al spoedig in het ziekenhuis, 3 werden zwaar gewond.

Op de Haarlemmerweg te Amsterdam werd een Hudsonauto door verkeerd uitwijken door een bus aangereden, waarbij beide wagens geheel vernield werden een tweede bus, die onmiddellijk volgde reed op de beide wagens in. Er zijn een dode, een zwaar en vele licht gewonden te betreuren.

De eerste kamerverkiezingen in 6 provincies leverden de volgende uitslagen op:

Groep Noord Brabant, Zeeland, Utrecht en Limburg 11 anti revolutionnairen 7 N.S.B. 5 R.K. 1 S.D.A.P. 1 Christ. Historisch. De vrijheidsbond en de Vrijzinnig democraten hebben hun zetel aan de Katholieken en de N.S.B. verloren. De uitslag in de groepen Friesland en Noord Holland was 1 N.S.B., 3 R.K., 2 Vrijheidsbond, 2 Christelijk Historisch, 1 Vrijzinnig democraat, 4 S.D.A.P. zodat de R.K. een zetel verloor die aan de vrijheidsbond is toegevallen. Ook de Heer Fock werd niet herkozen.

Deze week werd de laatste zaak van de Zeven Provincie muiterij behandeld tegen Luitenant Van Boven; behalve 4 maanden gevangenisstraf werd tevens ontslag uit de militaire dienst tegen hem geeist. Wat de straf betreft, hiervan wordt de tijd in preventief afgetrokken. Het ontslag uit de militaire dienst is zonder ontzegging van het recht om bij de gewapende macht te dienen.

In de toestand van den Aartsbisschop Mgr. Janssen komt niet veel verandering.

BOVENWINDEN.

Dr. Philipszoon.

Dr. Philipszoon zal in Augustus het eiland St. Eustatius verlaten, en zich komen vestigen te Pannekoek op Curaçao. Zijn echtgenote is reeds met de vorige Baralt op Curaçao aangekomen.

St. Eustatius mist in hem een goed vriend en een bekwaam geneesheer.

(Uit S.O.S.)

BONAIRE.

Landraden op Bonaire.

Bij de nieuwe verkiezing voor landraad op Bonaire werd herkozen de Hr. C.E.B. Hellmund en in de Vacature A.J. Neuman werd gekozen de Hr. L.D. Gerharts.

De intrede van den Hr. Gerharts achten wij een verblijdend feit.

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

De Commies R.D. de S. Arends, werkzaam ten kantore van den Koloniaal Ontvanger is tijdelijk belast met de waarneming der betrekking van Koloniaal Ontvanger.

De Commies E.J. Rozendal, werkzaam ter Administratie van Financiën, is overgeplaatst naar het kantoor van den Koloniaal Ontvanger.

De Commies A.W. de Haseth, werkzaam ten kantore van de Landswatervoorzieningsdienst, is overgeplaatst naar de Administratie van Financiën.

De adjunct-commies C.E. Rincon, werkzaam op het postkantoor alhier is overgeplaatst naar het kantoor van de Landswatervoorzieningsdienst.

De klerk R.E. Evertsz, werkzaam ten kantore van den Koloniaal Ontvanger, is overgeplaatst naar het Postkantoor.

Aan den gouv. geneeskundige in Curaçao R.M. Robles, werkzaam op Aruba, is ingaande 23 October 1935 vier weken vrijstelling van dienst verleend met vergunning deze tijd in het buitenland door te brengen; met ingang van 20 November 1935 is aan den Heer Robles voornoemd wegens langdurige onafgebroken dienst van tien jaren acht maanden buitenlands verlof naar Nederland verleend.

De schrijver A.G. van der Dijs ambtenaar van het bevolkingsregister op Bonaire, is benoemd tot hulpambtenaar van de Burgerlijk Stannd op dat eiland.

Aan Mej. J. F. Beaujon, klerk werkzaam op het bureau van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingbureau alhier, is ingaande 29 Augustus 1935, veertien dagen vrijstelling van dienst verleend in aansluiting daaraan wegens landurige onafgebroken dienst van ruim zes jaren, vijf maanden binnenlands verlof met vergunning deze tijd geheel of gedeeltelijk in het buitenland door te brengen.

Voor Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai:

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7½ (kindermis). 8½ (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Parochiekerk Otrabanda.

's Zondags:
H.H. Missen: 4¾. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's avonds 7 uur.
In de week: H.H. Missen 6. 6½ uur.

Isla kerk.

's Zondags:
H.H. Missen om 5 uur en kwart voor 8 (met Hollandse preek)
Biechthoren — Zaterdag van 4—6 uur.

Parochiekerk San Mateo:

's Zondags:
H.H. Missen 4¾. 7 (Kindermis). 9 uur (Hoogmis).
Lof: 's avonds 7.
In de week: H.H. Missen 6. 6½.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iederen morgen na de H.H. Missen en iedere avond om 6¾.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

Mej. S.F. v.d. L. Schotborgh, klerk, werkzaam ter Gouvernements Secretarie is tijdelijk werkzaam gesteld op het Bureau van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsregister.

Aan den Heer F.H. Sardeman, Gouvveearts is drie maanden vrijstelling van dienst om andere redenen dan ziekte verleend, met vergunning die tijd in Europa door te brengen.

De Heer P.I. Henriquez, Directeur van de Openbare Gezondheidsdienst is gedurende de afwezigheid van den Heer Sardeman voornoemd belast met de waarneming der betrekking van Gouvernements-Veearts.

KOLONIALE RAAD

op Dinsdag 30 Juli 1935.

Na de ingekomen stukken stond op de agenda ter behandeling de Ontwerp-verordening tot vaststelling van voorschriften in Curaçao op te volgen door fabrikanten van koolzuurhoudende water.

Een ontwerp wat indertijd nog al enige aandacht heeft gevraagd, naar aanleiding van enkele ongelukken die bij de fabricatie plaats vonden. Doch de Heer Capriles merkte op dat men nadien voorzichtiger is geworden en de machines bovendien zo geperfectioneerd dat ongelukken thans niet meer voorkomen, waarom hij deze verordening niet meer nodig vond.

De gemachtigde van het Bestuur de Hr. van der Drift verklaarde dat het Bestuur toch wel gaarne deze bepalingen als zekerheidsstelling zag aangenomen.

De Raad, met uitzondering van den Hr. Martijn ging echter mee met den Hr. Capriles, zodat dat ontwerp niet werd aangenomen.

De Ontwerp-verordening tot aanvulling van het Wetboek van Strafvorderingen voor de kolonie Curaçao werd zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Meer was er te bespreken omtrent de Ontwerp-verordening tot aanvulling van de „Algemene Verordening I. U. & D. 1908".

De voorzitter de Hr. Jossy Cohen Henriquez kwam van zijn zetel om in een knappe rede uiteen te zetten hoe nadelig de landingscertificaten zijn voor de handel. Met kracht van argumenten wist hij dit nadeel aan te tonen. En met algemene stemmen werd dan ook van hem aangenomen de volgende motie:

De Koloniale Raad,

Gelet op de omstandigheden, dat het systeem van landingscertificaten eisen bij doorvoer van accijnsgoederen belemmerend werkt op de handel, terwijl er geen voldoende redenen zijn om het te handhaven.

Is van oordeel, dat het systeem door intrekking van P. B. 1923 No. 43 dient te worden afgeschaft.

En gaat over tot de orde van de dag.

De Hr. van der Biesen was van mening dat gezien de feiten, het binnenlands vee al genoeg protectie ontving. Niet nodig vond deze spreker het, om het invoerrecht op klein vee te verhogen en diende daan ook in deze zin een motie in.

De Hr. Martijn was het hier niet mee eens. Hij vond in het heffen van hoger invoerrecht een middel om de veehouders in dit gebiedsdeel te helpen, terwijl hij overtuigd was dat door onderlinge concurrentie de vleesprijzen op een redelijk niveau zouden blijven.

Hij maakte van deze gelegenheid nog gebruik om het Gouvernement te verzoeken pogingen aan te wenden, onze buurlanden waar wij zoveel producten van betrekken, te bewegen van Curaçao b.v. het zout te kopen, wat thans zo goed als geheel voor de export gesloten is.

De Hr. J. Cohen Henriquez meende een compromis tussen de beide vorige sprekers te kunnen bewerken door een voorstel om niet ƒ 1,50 maar ƒ 1,— te heffen hetgeen werd aangenomen met algemene stemmen behalve van den Hr. Martijn.

Ten slotte werd nog met algemene stemmen een amendement van den Heer S. van der Linde Schotborgh aangenomen om het invoerrecht op vreemde houtskool te brengen op 50 ct.

Nieuwe publicatiebladen over het onderwijs.

Verschenen zijn de publicatiebladen inhoudende de besluiten van de 29e Juni 1935 ter uitvoering van de verordening van de 27ste Februari 1935 regelende het onderwijs in Curaçao.

Deze publicatiebladen genummerd 49, 50 en 51 bevatten de regelen en bepalingen omtrent schoolgebouwen, leerlingen, onderwijzers, enz. alsmede omtrent salarissen, vergoedingen en uitkeringen, en de pensioenregeling van het bijzonder onderwijs.

Bij het eerste inzien maakte men zich bij verschillende scholen voor niet-betalenden ongerust over enkele passages omtrent schoolgeld voor alle scholen, maar o.i. is die ongerustheid wel wat voorbarig. Deze bepaling is uit de oude verordening in de nieuwe overgenomen en omschrijft slechts hoe het uiteindelijk zal komen, maar in Afdeling XV, houdende slot- en overgangsbepalingen, Art. 291, wordt gezegd: (Dit „onderwijsbesluit 1935")... treedt in werking met ingang van den 1sten Juli 1935, met uitzondering van de paragrafen 4, 5 en 6 van Afdeling VII, welke op een door den Gouverneur nader te bepalen tijdstip in werking treden.

De gewraakte passages staan juist in Par. 5 en 6, van Afd. VII !

Sirinaamse herdenkingszegels.

Ter herdenking van het feit, dat de Hernhutter-zending dit jaar 200 jaar in Suriname werkzaam is geweest, zullen van 1 Augustus a.s. tot 1 Februari 1936 in Suriname speciale postzegels worden uitgegeven, welke gedurende die termijn eveneens verkrijgbaar zullen worden gesteld aan de postkantoren, waar philatelistenloketten gevestigd zijn.

De zegels, welke voor het gebruik gelijk gesteld zijn met de gewone Surinaamse frankeerzegels, worden uitgegeven in 6 waarden: frankeerwaarde: 1 cent, bruin, 2 ct. blauw, 3 ct. groen, 4 ct. oranje, 5 ct. zwart, 10 ct. rood; verkoopsprijs resp 1½, 3, 4½, 6, 7½ en 15 cent.

De extra-baten van deze zegels komen ten voordele van het in Suriname opgerichte „Uitvoerend Comité Zendingsjubileum 1935".

De door het Zeister Zendingsgenootschap ingediende ontwerpen naar tekeningen van mej. E. Schütz te Zeist zijn door de N.V. Joh. Enschede en Zonen te Haarlem in rotogravure uitgevoerd. Het formaat is 22×33 m.M.

Roode Kruis.

Dank zij de wens van Zijne Excellentie den Gouverneur werd door het Roode Kruis te Curaçao een belangrijk bedrag ter beschikking van Bonaire gesteld voor het verlenen van hulp aan behoeftige kraamvrouwen. De correspondent voor Bonaire is in voortdurende correspondentie met den Vice-voorzitter van het Roode Kruis te Curaçao, den Heer Chumaceiro en treft in overleg met den Gouvernements Geneeskundige, den Heer D.R. de la Fuente, de nodige voorbereidingen voor deze hulpverlening, die hard nodig. Binnen afzienbare tijd zal met deze hulpverlening aangevangen worden. Het Roode Kruis te Curaçao verdient alle hulde voor het werk dat hier verricht zal worden.

(B.- & N. ber.)

In dank ontvangen.

Van de firma Edwards, Henriquez & Co. een exemplaar van No. 6 van de mooie illustratie „Germany".
Ecos del Caribe.

Misterio di Amor.

Van den Heer Ger. A.P. v. Uytrecht kregen wij een present-exemplaar toegestuurd van een vertaalde roman onder bovenstaande titel.

Wij wensen het boek een ruime verspreiding toe en zeggen dank voor het toegezonden exemplaar.

Baseball-wedstrijd C.B.B. vs. Amerikaans admiraalschip „Trenton".

Zondag werd er op het Asientoterrein een zeer enthousiaste baseball-wedstrijd gespeeld tussen een negental van de Curaçaose Baseballbond en dat van het Amerikaanse admiraalschip „Trenton", welke een welverdiende overwinning van 16-3 voor onze spelers bracht.

Het bezoek van het Amerikaans Eskader.

Maandagmorgen vertrok weer de Trenton met zijn twee Jagers naar Trinidad.

De Amerikaanse Jantjes hebben zich wel laten zien. De Navy Band speelde op de Isla en Zondagavond in de kiosk op het Brionplein.

Een baseballteam speelde een wedstrijd op het Asientoterrein, maar moest het afleggen tegen de onzen met 16-3. Een groot aantal katholieke matrozen waren in de H. Missen op Otrabanda en zelfs gingen er te communie.

In het zeemanshuis zijn de Jantjes Zaterdag en Zondag ontvangen. Zondagmorgen werd hun een ontbijt aangeboden **Het oude Testament.**

Leger des Heils.

Men schrijft ons:

Tot opvolgers van de kapiteins Gladpootjes, die 15 Augustus a.s. met de „Colombia" vertrekken, zijn benoemd de Adjudants S. Beunders — Brunschot, die 14 Augustus met de „Venezuela" zullen arriveren.

De adjudants Beunders werkten o.a. in Holland en Ned. O. Indië en bezitten een veelzijdige ervaring het Legerwerk betreffende.

Voor de overdracht-samenkomst, tevens vaarwelsamenkomst van de Kapiteins Gladpootjes, op Woensdag 14 Augustus, 8 uur n.m. verwijzen wij naar de advertenties die in de plaatselijke bladen zullen verschijnen.

STA. CECILIA.

Programma der uitvoering op Zondag 4 Augustus a.s. des avonds om 7½ uur op het Brionplein.

1. Old Comrades, March, C. Feike.
2. Adieu Bourgogne ouverture, Mourgue.
3. Dolores, valse Haldteufel.
4. Fantaisie sur La fille du Regiment, Donizetti.
5. Asalto Danza, Campos.

PAUZE

6. Rumania Marsch, Granado.
7. Jetzt... das Neueste! Potpourri Dostal.
8. La Serenata, valse.
9. Semper Fidelis, March Sousa.

K
K R O
O PHOHI-UITZENDING

op Zondag, 4 Aug. 1935 van 15.30-16.30 uur A. Z. T. op golflengten 16.88 en 19.71 M.

1. Mars.
2. „Esperanto"-causerie.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Gramofoonmuziek.

Vergadering Winkel- en Katoorbedienden Vereniging.

Dinsdagavond vond de aangekondigde vergadering van de R. K. Winkel- en Kantoorbedienden plaats. Er waren ruim 100 bedienden tegenwoordige terwijl er ook talrijke personen die niet tot deze categorie behoren, van hun belangstelling blijk geven.

Staande de vergadering gaven 67 der aanwezigen hunne namen op als leden van de vereniging, zodat het ledental thans tot 93 is aangegroeid.

Ook de statuten en het program van actie werden in de loop van de avond goedgekeurd.

Het beste succes.

Regenval.

Gedurende de maand Juli gaf de regenmeter op het St. Thomascollege een regenval aan van 18.3 m.m.

Vanaf 1 Januari tot 1 Augustus 103.8 m.m.

Politieberichten.

Aangifte werd gedaan door een winkelbediende, dat hij enige tijd geleden aan een vreemdeling een costuum had verkocht, welk costuum de man had betaald met een cheque van 3 pond sterling. Bij aanbieding dezer cheque is gebleken dat zij waardeloos is, omdat de man geen banksaldo op de betreffende bank had. In verband hiermede is, als verdacht van oplichting, aan de Politie-Hoofdwacht in bewaring gesteld de 34-jarige Engelsman F. Uit een verder ingesteld onderzoek is gebleken, dat de man nog bij meerderen waardeloze cheque's had afgegeven.

Door een 23-jarig manspersoon werd aangifte gedaan van diefstal van een bedrag van ƒ 23. In verband hiermede is door de politie een onderzoek ingesteld waaruit bleek dat het feit gepleegd was door een 20-jarigen man. Na het afleggen van een volledige bekentenis is hij op vrije voeten gesteld. Proces-verbaal tegen hem wordt opgemaakt.

Aangifte werd gedaan van drie verschillende gevallen van mishandeling, waarnaar een onderzoek wordt ingesteld.

Zondagmiddag heeft in een der straten van de Punda een vechtpartij plaats gevonden waarbij een man zodanig verwond werd, dat hij bewusteloos op straat bleef liggen. Hij is per ambulance naar een der ziekenhuizen vervoerd en aldaar met een vermoedelijke schedelfractuur opgenomen. Zijn toestand is ernstig. In verband hiermede zijn door de Politie als vermoedelijke daders aangehouden en in bewaring gesteld twee 30-jarige manspersonen.

In de nacht van Zondag op Maandag werd een 43-jarigen man op heterdaad betrapt, toen hij trachtte een armbandhorloge te ontvreemden van een chauffeur die zich slapende in een autobus bevond. De dader is in bewaring gesteld.

Proces-verbaal is opgemaakt tegen een 19-jarigen jongen die in de nacht van Zondag op Maandag met minder eerbare bedoelingen een woning aan de Penstraat was binnengedrongen, door middel van het openschuiven van een raam.

Terzake openbare dronkenschap werden twee personen ter ontnuchtering in bewaring gesteld.

Aan boord van het ss. „Alemania" heeft de 35-jarige arbeider D. tijdens het laden van ijzeren stangen een dier stangen tegen zijn hoofd gekregen. De man die vermoedelijk een lichte hersenschudding had bekomen, is op advies van den dokter, ter observatie in het Sint Elisabethsgasthuis opgenomen. Het ongeval is vermoedelijk aan eigen schuld te wijten.

Aangifte werd gedaan dat uit een koffer, staande in een hotelkamer, door verbreking een bedrag aan geld is ontvreemd. De zaak wordt onderzocht.

Te Noord Roozendaal is de houten woning No. 161, bewoond door de eigenares S. in de nacht van 30 op 31 Juli tot de grond toe afgebrand. De bewoners konden het gebouw verlaten, doch de inboedel is grotendeels mede verbrand. Het huisje was niet verzekerd. De Politie stelt een onderzoek in of er sprake is van een strafbaar feit.

Aangifte werd gedaan door de 30-jarige vrouw C. dat een man haar had mishandeld.

DE FILM VAN DE WEEK.

Alle filmvertoningen in het **Theater Brion** zijn van goedgekeurde films.

Van 5 tot en met 11 Augustus 1934.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

In Roxy.

Servants entrance.

In Hollywood.

Thirty day Princess.

In Cinelandia.

No greater glory.
Crimson trail.
Lives of a Bengal Lancer.
Rustlers of Red dog.
Young Blood.
Count of Monte Cristo.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

In het theater Roxy.

Double Door.

In Hollywood.

Love Captive.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Op het Hoofdbureau van Politie (Fort Amsterdam) zijn inlichtingen te bekomen omtrent de navolgende gevonden voorwerpen:

2 dozen dassen; 6 thermoflessen; 1 huissleutel; 1 vermoedelijk gouden armjes en 1 portemonnaie inhoudende enig geld, enkele was- en loterijbriefjes.
bandje met naamplaatje; 12 dessertvork-

Bij rechterlijk vonnis is de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen ontzegd aan:

L.M. Kwidama voor 3 maanden, F.L. Martis voor 1 maand, J.M. Sillié voor 4 maanden, P.D. Nicolina voor 2 weken, F.A.Meulens voor 3 maanden, Ch. Brown voor 3 maanden, M.I. Ramazan voor 2 jaar P. Belefanti voor 6 maanden, B. Welvaart voor 2 jaar, L.M. Constantinus voor 6 maanden, A.A. Arendell voor 2 jaar, H.H. Bradshaw voor 2 jaar, A.M. Jansen voor 3 maanden, H. E. Sprothoaars voor 2 jaar, F. Downing voor 6 maanden, H.F. Marselia voor 1 jaar, H. V.A. Lindo voor 3 maanden.

Uit een Hotel hier ter stede is van een gast een portemonnaie met enig geld ontvreemd. De politie stelt een onderzoek in.

Tussen Bullenbaai en Daaibooibaai is de Bonaireaanse schoener „Aura" op reis van Aruba naar Willemstad met een lading zand, bij het laveren op de rotsen gelopen en lek gestoten. De bemanning heeft het schip in de eigen scheepsboot verlaten en is te Daaibooibaai geland. Vermoedelijk is de schoener als verloren te beschouwen.

De lepe Fee.

Er was eens een klein braaf meisje.
En dat brave kleine meisje vroeg aan haar moeder, of ze in 't bos mocht gaan spelen, en haar moeder zei: „Ja."
Dus toen ging zij in 't bos spelen.
En zij liep maar door en zij liep maar door, en wie denk je, dat zij ontmoette? Een fee! En zij was verschrikkelijk verbaasd, omdat zij een fee ontmoette, dus ze zei tegen de fee:
„Waar komt u vandaan?"
En de fee zei:
„Ik woon hier."
En het kleine meisje zei:
„Daar heb ik nooit van gehoord, dat er feeën in het bos wonen."
En de fee zei:
„Natuurlijk niet, want geen mens heeft me hier ooit gezien. Maar jij bent een braaf klein meisje, dus laat ik me aan jou wèl zien."
En het brave kleine meisje zei:
„Hoe maakt u dan, dat de mensen u niet zien, als ze toch elke dag langs u heen lopen?"
En de fee zei:
„Ik leen ze geld."

Dubbelzinnig.

„Mijn arme man stierf kort nadat wij getrouwd waren."
„Zo zo, dan heeft hij niet lang geleden."

Advertentie.

Dank aan de Directie der C. P. I. M., de Foresters, Ds. LINDONK, Dr. HUGENHOLZ, VRIENDEN en BEKENDEN — in 't bijzonder H. BLOM en Heer ELDER — die blijken van sympathie getoond hebben gedurende de ziekte, bij en na het overlijden van

GEORGE LUDWIG KOLADER.

Namens de overige familie,
P. A. R. KOLADER.
Cath: Sophia 19 Juli 1935.
SURINAME.

SPORT-RUBRIEK.

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.

Zondag 28 Juli 1935.

A-klasse: Hercules—M.S.V. 1—1
Bismarck—H.V.V. Niet doorgegaan.
Jong-Holland—Volharding 0—2
B-klasse: Transvaal II—R.C.C. II 3—6
Ajax II—Trappers II Niet doorgegaan.

STAND-COMPETITIE-WEDSTRIJDEN per 14 Juli 1935.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem.
JONG HOLLAND	6	4	1	1	14	6	10	1.67
R.C.C.	5	3	2	0	10	4	8	1.60
BISMARCK	6	4	1	1	12	7	9	1.50
VOLHARDING	6	4	0	2	8	3	8	1.33
TRAPPERS	5	3	0	2	9	5	6	1.20
HERCULES	7	3	1	3	9	10	7	1.—
M.S.V.	8	3	1	4	14	12	7	0.88
TRANSVAAL	5	1	1	3	3	7	3	0.60
AJAX	5	0	3	2	0	6	3	0.60
H.V.V.	5	0	2	3	4	11	2	0.40
ASIENTO	6	0	2	4	3	15	2	0.33
B-klasse:								
SCHERPENHEUVEL	4	4	0	0	14	2	8	2.—
VOLHARDING II	5	4	0	1	9	2	8	1.60
R.C.C. II	5	3	1	1	13	7	7	1.40
JONG-HOLLAND II	6	3	2	1	15	4	8	1.33
BISMARCK II	3	1	1	1	3	3	3	1.—
ASIENTO II	2	1	0	1	2	2	2	1.—
HERCULES II	6	3	0	3	6	10	6	1.—
TRAPPERS II	5	1	2	2	7	8	4	0.80
M.S.V. II	3	1	0	2	2	7	2	0.66
AJAX II	4	1	0	3	2	10	2	0.50
ATLETICO	5	1	0	4	2	5	2	0.40
TRANSVAAL II	6	1	0	5	6	21	2	0.33

WEDSTRIJD-PROGRAMMA.

Zondag, 4 Augustus.

MUNDO NOBO:
A-klasse: Bismarck-Transvaal
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Hr. Eugenio
B-klasse: Jong Holland II-Volharding II
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechter: Hr. Bemmel.

DE HOOP:
A-klasse: M.S.V.-H.V.V.
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Hr. Visser.
B-klasse: Ajax II-Trappers II.
Aanvang: 3.15 precies
Scheidsrechter: Hr. Schouwé.

RIO CANARIO:
B-klasse: Asiento II-Hercules II.
Aanvang: 4.30 precies
Scheidsrechter: Hr. Koeiman.

Zondag, 11 Augustus.

MUNDO NOBO:
A-klasse **Trappers-Jong-Holland.**
Aanvang: 4.30 precies
B-klasse. Bismarck II Atletico.
Aanvang: 3.15 precies

SCHERPENHEUVEL:
B-klasse: **Scherpenheuvel-Hercules II.**
Aanvang: 4.30 precies
De bus naar Scherpenheuvel vertrekt om 3.45 uur n.m. van het Wilhelminaplein.

DE HOOP:
A-klasse: Ajax-R.C.C.
Aanvang: 4.30 precies
B-klasse: Transvaal II-M.S.V. II.
Aanvang: 3.15 precies

IN- EN AFSCHRIJVING

Werkende Leden van 22 tot en met 29 Juli 1935.

Ingeschreven:
„R.C.C." J. Garrett, ? per 27 Juli 1935.
„M.S.V." W. A. Verhagen, a. b. Joh. Maur. per 22 Juli 1935.
„H.V.V." G. King ? per 23 Juli 1935.

De Elftalopgaven voor de maand Augustus 1935 moeten uiterlijk op 5 Aug. 1935 in het bezit zijn van den Competitieleider, Rembrandtstraat No. 40.

De Verenigingen wordt in herinnering gebracht dat de contributie 2e halfjaar op uiterlijk 15 Augustus betaald moet zijn.

De wedstrijd H.V.V.—M.S.V. gespeeld op 21 Juli, is ongeldig verklaard wegens het spelen van H.V.V. met een ongerechtigde speler.

De **Halfjaarlijkse Algemene Vergadering** is bepaald op 15 Augustus. Datum, uur van aanvang, plaats en agenda, zal de Verenigingen nader bekend gemaakt worden.

Boeten. Wegens het niet tijdig inzenden van wedstrijd- en ruilformulieren zijn beboet:

„Ajax" en „Asiento" (Wedstrijd Ajax-Asiento, 21 Juli.)
„R.C.C." (Wedstrijd Bismarck-R.C.C. 21 Juli).
elk voor *f* 1.—.

Het Bestuur.

BEKENDMAKING.

Te beginnen met **Donderdag**, den **8n. Augustus d.j.**, zal er, zoolang er zaken zijn, die in de termen vallen om te worden verkocht, **elken Donderdag eventueele feestdagen uitgezonderd**, openbare verkooping worden gehouden van de bij de N.V. De Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleende voorwerpen, die verstaan zijn.

De verkoopingen zullen worden gehoudefi ten kantore van de vennootschap en telkens des **voormiddags te 9 uur** een aanvang nemen.

De voorwerpen, die in deze verkooping zullen worden opgenomen, zijn die, ingeschreven gedurende het jaar **1933** en gemerkt van af **No. B 4306** tot en met **No. C 5488**, waarop de interesten niet zijn voldaan.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop van hunne panden te voorkomen door alsnog zoo spoedig mogelijk de verschuldigde interesten aan te zuiveren,

Willemstad, den 19n. Juni 1935
De Voorzitter,
P. L. Gorsira.

4- 4

Het oude Testament.

Uit een artikel van den Kardinaal Aartsbisschop M. van Faulhaber in Schönere Zukunft 1934.

In de heilige boeken van het voorchristelijke Jodendom treffen we buitengewone religieuze en godsdiensthistorische waarden aan: de godsgedachte, de verlossersgedachte, die met het licht van de morgenster door het oude verbond licht, de eeuwige liturgische waarden van het Oude Testament, grote opvoedkundige waarden. Veel dingen in het oude verbond hadden slechts betekenis voor de eigen tijd, zoals de lange oorlogsverhalen, de stamregisters met de vele namen, ten dele ook de boetpredicaties der profeten. Maar daarnaast is er ook veel, dat eeuwige waarde heeft.

De felste aanvallen worden thans echter niet gericht tegen de religieuze, maar tegen de morele waarden van het oude verbond. De actie tegen het bijbels onderwijs op school wordt gemotiveerd met de bewering, dat aartsvader Jacob een erfenisjager was, de Egyptische Jozef een graanwoekeraar, en dat deze mensen toch geen voorbeelden kunnen zijn voor de schooljeugd.

De apostel Paulus heeft gezegd, dat alles hetwelk tevoren is geschreven, tot onze lering geschreven werd. De geest Gods, die de Heilige Schrift, zowel van het Oude als van het Nieuwe Testament, heeft ingegeven, is niet alleen een geest der religieuze waarheid, maar ook een geest van heiligheid en zedelijke zuiverheid. Daarom zijn de bijbelboeken niet louter leerboeken voor de religieuze orde, maar ook voor de zedelijke orde. Door de studie der Schrift moeten wij niet alleen toenemen in geloof, maar ook in ethisch opzicht beter worden.

De opperste regel voor het leven is de wil Gods. Daarom bidden we psalmen: „Heer, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden". In de tien geboden is de wil Gods tot de kortste en toch zo oneindig diepe formule teruggebracht. Zij hadden desnoods door het gezonde mensenverstand ook aan het natuurrecht ontleend kunnen worden. Maar deze geboden zijn in klaarder licht komen te staan, hebben hoger gezag verworven en zijn aan menselijke willekeur onttrokken, doordat zij als openbaring Gods met de naam van God zijn ondertekend. Zij zijn de eeuwige grondslagen der zedelijke wereldorde, de eeuwige grondwet voor elke volksgemeenschap, de eeuwige maatstaf voor alle staatswetten en rechtsoorkonden, de eeuwige hoeksteen van elk gezinsleven, de tienarmige kandelaar, welks lichten thans nog stralen.

De tien geboden verheffen zich in hun zedelijke waarde hemelhoog boven alle wetten van de niet-bijbelse oudheid. Op de eerste wetstafel van de Sinai staan de mensenplichten jegens God, op de tweede de plichten der mensen jegens elkaar. Er is dus geen eerbied voor het **recht der mensen, geen volksmoraal, als er geen godsvrucht, geen religie is.** In de 10 geboden wordt niet alleen de uiterlijke boosheid in woorden en daden verboden, maar ook de innerlijke gezindheid wordt aan Gods wil onderworpen. „Zijt heilig, wat Ik ben heilig, spreekt de Heer". Het zuiverste licht van de Oud-Testamentische zedeleer straalt dan ook uit deze tien geboden. Deze leer komt voorts tot uiting in de Spreuken, in de levensregels, in de boeken, die hogere wijsheid verkondigen. Telkens weer wordt eerbied voor de ouders, voor de ouderdom, voor de vrouw verlangd. In dit opzicht stralen de heilige bijbelboeken wel een bijzonder helder licht uit; in het niet-bijbelse morgenland van die tijd was de vrouw een rechtloze slavin, maar in de bijbelboeken wordt zij in dezelfde periode de erekroon van den man geheten. En in het gebod „Eert uw vader en uw moeder" wordt de moeder gelijk gesteld met den vader. Dat was de mensen niet door vlees en bloed geopenbaard.

Wegwijzers ener zedelijke orde zijn zelfs de spijswetten van het oude verbond, waarover zo veel is gespot. Zij willen zeggen: schuw het dierlijke en weer het heidense; zij hebben een scheidsmuur opgericht tussen Joden en heidenen, doch werden door het Christendom overbodig.

Een voorbeeld van zedelijke grootheid was Jozef. Hij is geen graanwoekeraar geweest. Als werktuig der Voorzienigheid en als knap econoom had hij in de vette jaren in de schuren des konings het graansurplus opgeslagen. Hij heeft het niet op de wereldmarkt der Phoeniciërs geworpen. Hij heeft het voor de magere jaren bewaard en zo het volk van de hongerdood gered. Dat is geen graanwoeker, geen zelfverrijking, maar een dienst aan het volk. Als hij gaat sterven verzamelt hij zijn zoons om zich heen. „Na mijn dood," zo zegt hij, „zal God u gewisselijk doen optrekken uit dit land, in het land hetwelk Hij onze vaders beloofd heeft. Dan zult ge mijn beenderen van hier meevoeren". Daar, in het land van belofte, zal eenmaal de Verlosser komen en dan zal Zijn schaduw vallen op het graf der aartsvaders in Mamré. Welk een zedelijke grootheid spreekt uit dit geloof aan het woord Gods. Ongeloof is donker, geloof is helder licht en maakt zelfs de zwarte stervensure helder.

Een ander voorbeeld van zedelijke grootheid is Mozes, de leider van het volk, de grootste wetgever der oude wereld, onderricht in alle wijsheid der Egyptenaren. Drie bergen staan als mijlpalen aan zijn levensweg: de Horeb, waar uit het brandende braambos de stem Gods hem tot zijn taak roept; de Sinai, waar hij om zo te zeggen in stille overpeinzingen tweegesprekken voert met den Heer; en de Nebo, van welks hoogte hij het beloofde land uit de verte aanschouwt. Groot was Mozes, toen hij de Egyptische tovenaars te schande maakte, groter toen hij fulmineerde tegen de dans om het gouden kalf en in heilige toorn de wetstafelen stuk sloeg. Het grootst was hij, toen hij zich voor de Heer bereid verklaarde, zijn leven voor zijn weerspannig volk te offeren: „Heer, vergeef hunne zonden, doch zo niet, zo delg mij nu uit uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt!"

Een derde voorbeeld van zedelijke grootheid is Job, de dulder. Hoe meesterlijk is in het boek, dat zijn naam draagt, zijn zielestrijd getekend. Job is niet een voorbeeld van lijdzaam geduld, maar van strijdend geduld en juist daarom een voorbeeld voor ons. Door allen strijd heen gelooft hij „Mijn verlosser leeft".

We willen de zedenschildering van het voor-christelijke Jodendom niet mooier maken dan het verdiend. De werkelijkheid is, zoals bij alle godsdiensten en rassen, ver bij het ideaal der geboden achtergebleven. Naast het vele licht is er ook veel schaduw, naast de waarheid veel leugen, naast de wijsheid veel dwaasheid, naast veel grootheid veel minderwaardigs.

Het ernstigste verwijt, dat thans tegen de Oud-Testamentische zedeleer wordt geuit, is het verwijt der loonmoraal. Het is waar, de vromen van het Oude Testament verwachtten aardse zegeningen als loon voor hun vroomheid. Maar het is niet waar, dat door het gebod: „Eert uw vader en uw moeder, opdat het u welga" de kinderen wordt ingeprent op koopmans-manier een handeltje met God aan te gaan. Het is stellig het toppunt van heiligheid, de weg der deugd te bewandelen uit zuivere liefde tot God en tot het goede, zonder enige hoop op contante vergoeding of een wissel op de toekomst. Dat zullen echter alleen heiligen kunnen. Als iemand mij komt zeggen, dat hij het goede enkel en alleen doet uit liefde, voor het goede, dan zeg ik hem: „Vriend, ge zijt òf een heilige òf een huichelaar, die zichzelf heeft bechoocheld". Een zedeleer, die voor alle mensen wordt opgesteld, zal naast de volmaaktste ook minder volmaakte beweegredenen moeten laten gelden.

Een schaduw ligt op bepaalde aanstoot-gevende verhalen en teksten. De Schrift vertelt die al te menselijke dingen in de taal van haar tijd, in de taal van een aan de natuur verknocht herdersvolk. Daarom worden echter die verkeerdheden niet goedgekeurd en wordt het onzedelijke niet zedelijk genoemd. Integendeel. Ook de straf op de wandaad wordt verhaald. Zolang de Heer mensen en niet de reine geesten des hemels tot werktuigen van zijn heilsplan maakt, zolang zal het al te menselijke telkens weer te voorschijn komen. Uit het openbare leven van het Duitse volk is de laatste maanden Goddank met ijzeren bezem veel onzedelijkheid weggevaagd; maar het zou Joods Farizeïsme zijn als wij God gingen danken omdat wij beter zijn dan andere rassen en omdat onze **steden tuinen der deugd zouden zijn vergeleken met Sodoma en Gomorrha.**

Voor het Christelijk gevoel ligt er ook een zware schaduw op de vloekpsalmen en de wraakliederen van het oude verbond. Maar Christus heeft met deze wraakliederen afgerekend door zijn woord: „Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Oog om oog en tand om tand, maar ik zeg u: Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen die u haten en bidt voor hen die u vervolgen."

Ook op vele Bijbelse gestalten ligt voor ons een schaduw. Daar is b.v. aartsvader Jacob, die samen met zijn moeder den blinden Izaak heeft bedrogen. De Heilige Schrift vertelt dat, zonder het goed te keuren. Wij proberen niet Jacob van zijn bedrog schoon te wassen; maar ook dit werd voor onze lering opgeschreven. De Almachtige kan ook op kromme lijnen recht schrijven en de boosheid der mensen ten goede keren. Door de overgang van het eerstgeboorterecht van Ezau op Jacob wordt geconstateerd: niet het voorrecht der beboorte, niet vlees en bloed zijn tenslotte beslissend; God behoudt Zelf de vrijheid te bepalen, wie stamvader van Zijn Gezalfde zal wezen.

Christus heeft de Oud-Testamentische zedeleer niet verworpen, maar haar op hoger niveau gebracht. Hij heeft een hoger doel gegeven aan het zedelijk streven; hij heeft de velerlei Oud-Testamentische geboden samengevat in het ene gebod der liefde en daardoor de ganse wet vervuld. Wij hebben niet het recht onrein te achten wat Christus rein noemt en in Zijn Evangelie heeft overgenomen. Wel echter mogen en moeten wij ons vrij maken van de schaduwen der Oud-Testamentische zedeleer. De leuze onzer dagen: „los van het Oude Testament" kan dus voor ons slechts betekenen: los van het Farizeïsme, dat zo weinig spreekt over het vele licht en zoveel over de weinige schaduw van het Oude Testament, en dat bij 't eigen volk niets dan licht en bij andere rassen niets dan schaduw vindt. Los van de vloek- en wraakliederen van het Oude Testament. De haat is geen Christelijke deugd, onverschillig tegen wien hij gericht is. Wraakzucht is terugvallen in de oude Joodse tijd.

Hugo de Groot.

Over het recht van Oorlog en Vrede. 1635—1935.

„Het wonder van Holland", Hugo de Groot, werd geboren op Paasdag 10 April 1583. Zijn vader, ooms en grootvader waren alle studiekoppen. De eerste was een eerste klas kenner van de Latijnse, Griekse en Hebreewse Letterkunde, had naam als wis- en natuurkundige, vertaalde Archimedes, behaalde later het doctoraat in de Rechten en werd Curator van de Leidse Universiteit.

Zijn familie telde veel burgemeesters en schepenen.

Hugo zelf was al een kleine geleerde op een leeftijd dat normale kinderen aan hun eerste leesboekje toe zijn. Als jongen van acht jaar schreef hij een Latijns gedicht op de inneming van Nijmegen door den Prins.

Op elfjarige leeftijd bezocht hij de Universiteit van Leiden, die hij na drie jaar weer verliet na publieke verdediging van wiskundige en wijsgerige stellingen.

„Ruit hora", de tijd vliegt, was toen reeds zijn lijfspreuk. Een eigenlijke jeugd heeft de Groot nooit gehad. Een gravure toont hem op vijftienjarige leeftijd met een zorgelijk-oud gezicht.

Na te Orléans het doctoraat in de rechten te hebben verworven, vestigde de Groot zich in 1599 te Den Haag als advocaat bij het Hof van Holland en de Hoge Raad.

Ondanks zijn drukke praktijk — waar hij een geweldige hekel aan had, omdat ze hem van veel kostbare tijd beroofde, die hij veel liever aan studie besteed had — verschenen in die tijd verschillende werken van zijn hand, o.a. Commentarius de jure praedae (Commentaar op het buitrecht), waarvan zijn tijdens zijn leven slechts het eerste deel uitkwam onder de titel van Mare Liberum (De Vrije Zee). Hamaker en Fruin hebben later het hele handschrift uitgegeven toen dit in 1864 op een openbare veiling ontdekt was. Dit werk is vooral merkwaardig omdat het in zekere zin een soort voorstudie schijnt geweest te zijn voor zijn twintig jaar later te verschijnen boek Over het Recht van Oorlog en Vrede.

In 1599 — dus toen hij pas 16 jaar oud was — verscheen zijn uitgave van den Carthaagsen letterkundige en zaakwaarnemer Capella; het jaar daarop een boek over de sterrebeelden van Aratus; nog in dat zelfde jaar een bundel Poëmata Sacra (gewijde zangen).

In 1607 werd hij advocaat-fiscaal van Holland, een ambt dat hem niet erg aanstond, hoewel hij nu van het ellendige procederen ontslagen was. Het jaar daarop huwde hij met Maria van Reigersberg, onsterfelijk geworden door Vondels gedicht „Huigh de Groots Verlossing". Deze moedige en sterke vrouw heeft een onberekenbare invloed ten goede gehad op den zachten, vaak moedelozen en klagenden Hugo.

In 1618 gaf hij het fiscaalschap op voor het pensionarisschap van Rotterdam en werd spoedig daarop lid van de gecommiteerde Staten van het gewest Holland. Als zodanig kwam hij dikwijls in aanraking met den ouden Landsadvocaat Johan van Oldenbarneveldt, wiens gunst hij reeds meermalen had genoten en tot wiens opvolger hij leek voorbestemd.

Intussen waren in 1610 de godsdiensttwisten uitgebroken tussen Arminius en Gomarus (de Remonstranten en de Contraremonstranten) over het leerstuk van de voorbestemming, meesterlijk geschilderd door Vondel:

Gommar en Armijn te Hoof
Dongen om het recht geloof.
Ieders ingebracht bescheid
In de Waag-schaal wordt geleid,
Doctor Gomar, arme knecht,
Had het metten eersten slecht,
Mits den schranderen Armijn,
Tegen Bezam en Calvijn,
Leit den rok van d' Advocaat
En de kussens van den Raad,
En het brein dat geenszins scheen
Ijdel van gezonde reën.
Brieven die vermelden plat
't Heilig recht van elke stad.
Gommar zag vast hier en gins,
Tot zolang mijn Heer de Prins
Gommars zijd', die boven hing,
Trootstte met zijn stalen kling,
Die zoo zwaar was van gewicht,
Dat al 't ander viel te licht.
Toen aanbad elk Gommars pop,
En Armijn die kreeg de schop.

De strijd werd van godsdienstig op staatkundig terrein overgebracht. Door zijn staatsgreep van 29 Augustus 1618 maakte Prins Maurits zich van de personen van zijn tegenstanders meester, onder wier hoofden hij terecht Oldenbarneveldt en De Groot rekende. Op 18 Mei 1619 werd hij veroordeeld tot verbeurdverklaring zijner goederen en levenslange gevangenisstraf. Het slot Loevestein zou zijn gevangenis wezen, waar hij in werkelijkheid maar twee jaar doorgebracht heeft. Met uiterst weinig hulpmiddelen heeft hij hier zijn Inleiding tot de Hollandse Rechtsgeleerdheid geschreven, een werk, dat hem onsterfelijke roem bezorgd heeft en van onschatbare verdienste was voor Holland. Hoogst merkwaardig is, dat hij in dit boek geen, maar dan ook geen een, vreemd woord gebruikt heeft. Wat dit betekent beseft eerst hij die weet, dat het rechtsgeleerd onderwijs geheel in het latijn gegeven werd en dat er geen vaderlandse rechtsterminologie bestond.

Ieder Nederlander kent het verhaal van zijn ontsnapping uit Loevestein:

„De schildwacht draagt dien vetten buit
Op hare bee voor boeken uit.
Een vrouw belacht al die haar persen,
En laat hen op de tanden knersen;
Een vrouw is duizend mannen t' erg.
O, eeuwgige eer van Reigesberg!"

De geleerde werd in een boekenkist door zijn eigen vijanden uitgedragen. Zijn vrouw, Maria van Reigersberg, aarzelde niet achter te blijven om de woede van den slotvoogd en van de Staten te trotseren. Hugo vluchtte naar Parijs, waar hij met eerbied werd ontvangen.

Hier schreef hij zijn Verantwoording der wettelijke regering van Holland. Hij scheen dit werk te bedoelen als een soort eerherstel aan Oldenbarneveldt, waartoe hij zich in geweten verplicht gevoelde. De opzet van zijn werk slaagde volkomen, maar daarmee had hij zich tevens voor eens en voor altijd de terugkeer naar zijn eigen vaderland afgesneden.

In de tienjarige ambteloze periode die hij te Parijs doorbracht ontstond ook het **De Jure Belli et Pacis** (Over het recht van Oorlog en Vrede), dat nu juist 300 jaar geleden, dus in 1635, verschenen is. Zo groot was de roem van dit werk, dat reeds tijdens de Groots leven vorsten het mee ten oorlog namen en nog geen halve eeuw later er een afzonderlijke leerstoel voor werd opgericht. Ons vaderland heeft meer roem verworven in de wereldgeschiedenis door dit boek dan door welke oorlog dan ook.

Alleen blijft het eeuwig pijnlijk voor Nederland, te weten dat het bij zijn verschijnen opgedragen werd aan Lodewijk XIII.

Dat dit boek, ondanks de drie honderd jaren die er over heen zijn gegaan, nog steeds zo grote bekendheid geniet, kan niet zonder reden zijn. Het geniale van dit werk bestaat vooral in de zeldzaam vernuftige en methodische compilatie van het werk zijner voorgangers, uit wier duizenderlei verspreide brokstukjes hij een geordend en stelselmatig geheel opbouwde. Zijn taal was bovendien helder en „modern", terwijl het werk van zijn voorgangers onleesbaar dreigde te worden wegens de verouderde terminologie, die door een deel der toenmaals levenden niet meer verstaan werd.

De geheel persoonlijke en originele wijze waarop de Groot zijn voorgangers wist te verwerken, is aanleiding geweest voor sommigen om zijn werk als een soort schepping uit het niet af te schilderen. Dit klopt echter niet met de objectieve waarheid. Het is trouwens niet billijk en ook voor de betekenis van de Groot overbodig, de verdiensten van zijn voorgangers te ontkennen. Hij blijft met het volste recht de titel dragen van Vader van het Volkenrecht als zelfstandige wetenschap.

Hij overleed te Rostock, na een schipbreuk, in de nacht van 28 op 29 Augustus 1645. Zijn lichaam werd nog dat zelfde jaar overgebracht naar Delft, zijn geboortestad, terwijl zijn hart bleef rusten in de stad van overlijden.

Aethergolven voor oor en . . . oog.

Televisie... Nog steeds een onwezenlijk begrip voor Nederlandse oren. Veel wordt er geëxperimenteerd, en ook in Holland heeft men zich reeds ernstig aan dit thema gewijd, met het vèr-zien! Maar de resultaten zijn nog steeds niet bijzonder groot. Wel zijn er inmiddels tal van prachtige uitvindingen gedaan, die ons veel en veel dichter bij het doel brachten, wel hebben de lampentechniek, de Nipkow-schijf en het „electrische oog" een basis geschapen, waarop met verwachting voortgebouwd kan worden, maar zo gauw als met de radio zèlf gaat het toch niet met de televisie!

Engeland en Duitsland zenden reeds vrij geregeld televisieprogramma's uit. En daar het Duitse systeem belangwekkender is, dan het Engelse, — de Bairdmethode is waarschijnlijk wel enigszins op een dood spoor — willen we met onze lezers eens een televisiezender gaan bezichtigen en ons op reis begeven naar Berlijn, waar — in het Berlijnse „Funkhaus" — de uitzendingen geregeld plaats vinden. Berlijn heeft bovendien nog het voordeel, dat de televisie-uitzendingen hier reeds volmaakt geregeld is en volgens een — evenals bij de radio — van te voren opgesteld en bekend gemaakt televisieprogramma het Berlijnse publiek wordt voorgezet.

Den lezer wordt dus verzocht ons te volgen naar het „Berliner Funkhaus", waar we onze expeditie naar de binnenlanden der televisie zullen aanvangen. „Televisie: 3e étage, kamer 335!" Lift — draaideuren, duistere gangen... Een deur gaat open, geruisloos... en men staat temidden van de geheimen, waarmede de Reichsrundfunkgesellschaft sinds enkele weken het eerste televisiebedrijf ter wereld volgens 'n bepaald, uitgegeven programma heeft georganiseerd.

Een kijkje in het eigenlijke laboratorium. Daar snort een klankfilmprojectie-apparaat, zoals men ze kent uit de duizenden cabine's van alle bioscopen ter wereld. Daar staan versterkers, flitsen contrôlelampjes aan en uit, maar nergens is de installatie nog volkomen vast ingebouwd, overal staan nog onvoltooide apparaten, is er nog ruimte over...

Alles getuigt van het begin tot het einde van de drang tot verdere ontwikkeling, van het experimentele, proefondervindelijke stadium! De technici in witte doktersjassen, al de voorlopige kabels en snoeren, de talrijke verbindingen, zij geven een bewijs ervoor, dat dit het jongste kindje van de radio is, dat nog héél veel zorgen en heel veel aandacht nodig heeft. Er wordt dan ook rusteloos aan de televisie-ontwikkeling voortgewerkt.

Terwijl in het contrôle-apparaat op de gele oppervlakte van de Braun'sche lampen de uitgezonden films voor mijn oog afrollen, filmjournalen met de actueelste gebeurtenissen, cultuurfilms, een opname van een tocht door Griekeland, twee vrolijke filmpjes met Adèle Sandrock, enz., komen mij plotseling weer al die uren in de herinnering, waarin ik het grootste wonder van ons levenstijdperk voor het eerst mocht aanschouwen.

Ik dacht ook aan de aangrijpende ogenblikken, waarop door middel van de eerste klankfilm, de beelden op het Witte Doek begonnen te spreken, en het wel leek, of al die grootheden, politici, musici, litteratoren, acteurs enz., wèrkelijk leefden en onsterfelijk geworden waren.

Tenslotte ook dacht ik aan het kleine wonder, dat ik eens had mogen aanschouwen in een sigarettenfabriek: de kleine Selenium-cel. Dat merkwaardige „electrische oog" waakte — betrouwbaarder dan een mens — erover, dat de sigaretten steeds op dezelfde wijze in hun verpakking kwamen te liggen. Dádelijk

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 4 — 10 Aug. 1935.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
De la Salle	4	Cristobal	4	Le Havre
El Libertador	—	Curaçao	5	Maracaibo
Ingrid Horn	5	Cartagena	5	Hamburg
Heinz Horn	5	Hamburg	5	Cartagena
Frida Horn	—	Curaçao	5	Jacmel, Kingston, P. au Prince
Vestvangen	5	N. Orleans	5	Paramaribo
Phrygia	6	Hamburg	6	Pto Barrios
Franconia	7	New-York	7	Cristobal, New-York
El Libertador	7	Maracaibo, Aruba	7	La Guaira
Astrea	7	New-York via Haiti, Ven.	7	Aruba, Maracaibo
Rotorua	7	N.-Zealand, Cristobal	8	Londen
Cordillera	8	Hamburg	8	Pto. Barrios
El Libertador	9	La Guaira	9	Aruba, Maracaibo
Amor	9	Maraicabo	10	New-York via P. Cabello
Colombia	10	New-York	10	New-York via Cristobal
Carabobo	10	New-York	10	Aruba, La Guaira, New-York
Falcon	10	Curaçao	10	Maracaibo
Patricia	10	Pto Barrios	10	Hamburg
Musician	10	Liverpool	11	Cristobal

stopte de grote machine, als er één klein foutje bij gemaakt was.

Wie, zijn tijdperk bewust doorleeft móet door zulke momenten ontroerd worden. Niet door in aanbidding neer te zinken voor hetgeen de menselijke geest door middel van de Goddelijke inspiratie schiep, maar door zich rekenschap te geven van het enorme aantal nieuwe mogelijkheden, die opnieuw binnen onze gezichtskring verschijnen; en dát móet ons wel ontroeren.

Zo „onderging" ik in deze uren de televisie! — Daar zoemt in het laboratorium van de Reichsrundfunkgesellschaft het projectie-apparaat, waarop een gewone, bekende klankfilm draait. Maar — waar uit het objectief in de bioscoop de beeldende lichtstraal te voorschijn komt om het beeld reusachtig groot op het Witte Doek te projecteren, daar spist hier de Nipkowschijf met haar ontelbare, kleine openingen, voorbij, die de verschillende voorbijgaande beeldjes van de film (25 per seconde) in ontelbare, kleine beeldpuntjes van verschillende lichtsterkte verdeelt. En achter de Nipkowschijf bevindt zich — in een glanzend-aluminium kastje — het geheim van de Seleniumcel. De stralen van verschillende lichtsterkte, die de Nipkowschijf door de openingen laat vallen, bewerkstelligen hier stroomschommelingen, die daarop versterkt, zoals dat ook geschiedt bij de acoustische omroep, naar een zender worden doorgezonden, die deze impulsen als draadloze golven de wereld instuurt... De hier voortdraaiende filmbeeldjes zweven door de aether, om zich elders weer te manifesteren!

En nog een twééde weg gaat van de filmstrook uit: er is immers naast de filmstrook nog de smalle strook, waarop men na veel moeite de geluiden, die bij de beelden behoren, de gesprekken, de muziek, enz., heeft vastgelegd. Wederom via een Seleniumcel worden deze klankfotografieën, eerst omgezet in lichtimpulsen, veranderd in electrische stroomstoten van verschillende sterkte en zodoende uitgezonden door de, tot de beeldzender behorende klankzender.

Twee ringantenne's, boven elkaar staand op het hoogste punt van de „Berliner Funkturm", zijn de laatste delen van deze zend-installatie. Weliswaar staat in het „Funkhaus" eigenlijk slechts het zendapparaat voor het uitzenden der klankfilms naar de verstekersinstallatie. De eigenlijke televisiezender ligt een paar honderd meter verder en wordt door een zeer speciale pas-uitgevonden televisiezendkabel met het Funkhaus verbonden. Over een dergelijke kabel geleidt de televisie-zender zijn zend-energieën dan weer naar de zend-antennes op de Funkturm!

Dat is de televisie! En die werd pas mogelijk, toen ál die andere wonderen — de radio, de klankfilm, het „electrische oog", en nog vele andere uitvindingen — waren verwerkelijkt en na een lange, moeizame arbeid en tal van proefnemingen, hun tegenwoordige staat van ontwikkeling bereikt hadden.

Dat zagen wij in het Funkhaus. Een paar dagen later zat ik ergens in een particuliere woning en volgde zo'n uitzending over circa 6 kilometer, gezeten bij de televisieontvanger. Ik mocht zélf aan mij onbekende knoppen draaien. Toen schalde het door de luidspreker: „Achtung! Achtung! — Hier is de televisiezender Berlin-Witzleben!" En op het gele scherm van de Braun'sche kathodestraallampen flikkerde iets, ontstonden lijnen en strepen, schokten vertrokken delen van een beeld voorbij, doch voegde zich weldra alles te zamen tot een buigzaam filmbeeld, ik zag, hoe enkele bekende politici een tentoonstelling openden, kortom: ik zag mijn eerste televisieweekjournaal.

Intussen zijn er reeds enkele weken verlopen. De Reichsrundfunkgesellschaft zendt regelmatig haar televisie-programma's uit, het Reichspostzentralamt, waar de geleerden televisieproeven nemen en waar de grootste uitvindingen vandaan komen, werkt verder aan het probleem, dat thans nog zoveel, zo ontzaglijk veel mogelijkheden in zich bergt! Thans wordt de televisiezender reeds over 'n afstand van 25 K.M. goed ontvangen en is men reeds 'n goed eind op weg om de eigenlijke televisie, namelijk het „aftasten door het „electrisch oog" te vervolmaken. Wie zou enkele jaren geleden al daaraan gedacht hebben? En hoelang zal het nog duren totdat zelfs de ultra-kortegolf-zenders 't televisieprogramma uitzenden? Dan zal pas een ontwikkelingshoogte bereikt zijn, waarop de geleerden even halt mogen houden om adem te halen. Dan zullen in alle huizen televisieontvangers staan en zal men alles, wat tegenwoordig slechts klank is, in beeld kunnen volgen... Een verlokkelijk, verleidelijk beeld, aan de verwerkelijking waarvan we thans nog haast geen geloof kunnen hechten.

„Ons Noorden."

De strijd om de blauwe wimpel.

Het nieuwe snelheidsrecord, dat het majestueuze Franse stoomschip „Normandië" zowel op de heenreis naar Amerika als op de terugreis heeft behaald, is oorzaak geworden van een geduchte strijd tussen enkele grote rederijen, om het „Blauwe Lint van de Oceaan", de trophee, waarop slechts het snelste schip ter wereld aanspraak kan maken en dat reeds zo dikwijls van eigenaar is veranderd, te bemachtigen.

In internationale scheepvaartkringen verwacht men, dat zowel de Norddeutse Lloyd als Italië een gunstige gelegenheid afwachten, om gedurende deze zomer nog het door de „Normandië" behaalde record te breken.

Bovendien zal het in de loop van het volgend jaar tot een geweldige strijd om de titel van „Koningin van de Oceaan" komen, zodra het geweldige Britse zeekasteel „Queen Mary" officieel in de vaart zal worden genomen.

Toch gelooft men, dat het zeer moeilijk zal zijn, de prestatie van het Franse vaartuig, dat de reis van Le Havre naar New York, met een gemiddelde snelheid van 29,64 knopen, in vier dagen, elf uur en 42 minuten aflegde en dit record reeds op de terugreis met de Blauwe Wimpel in top verbeterde, in de schaduw te stellen.

Deskundigen zijn ervan overtuigd, dat zowel de „Normandië" als de „Queen Mary" in staat zijn een snelheid van 32 knopen per uur te ontwikkelen en deze geweldige prestatie zullen de overige schepen niet gemakkelijk kunnen verbeteren.

De snelheidsrecords die in de loop van meer dan een eeuw reeds door talrijke schepen zijn behaald, stellen de grootste vooruitgang in snelheid, waarmede men steeds getracht heeft de Atlantische Oceaan over te varen, in een duidelijk licht.

Enkele voorbeelden zullen dit het best illustreren:

De „Savannah" volbracht de reis van Savannah (Georgia) naar Liverpool in 1819 in 26 dagen. Negentien jaar later, in 1838 dus, gelukte het de „Great Western" tot verbijstering van de gehele wereld de overtocht van Bristol naar New York in 15 dagen te volbrengen en ditzelfde schip kon later zijn eigen record breken door die tijd tot 10 dagen, 10 uur en 15 minuten te reduceren.

Hieronder volgen bovendien nog een reeks van records, op de 2780 mijl lange route tussen New York en Queenstown (Ierland) veroverd:

De „Arcadia" deed er in 1840 elf dagen en vier uur over en in 1841 negen dagen een-en-twintig uur; de „Pacific" had in 1851 negen dagen, negentien uur en vijf-en-twintig minuten voor de overtocht nodig; de „Persia" in 1856 negen dagen, één uur en vijf-en-veertig minuten; de „Scotia" in 1866 acht dagen, twee uur en acht-en-veertig minuten; de „City of Brussels' 'in 1869 zeven dagen, twee-en-twintig uur en drie minuten; de „City of Berlin" in 1875 zeven dagen, vijftien uur en acht-en-veertig minuten; de „Arizona" in 1880 zeven dagen, zeven uur en drie-en-twintig minuten; de „Alaska" in 1882 zes dagen, achttien uur en zeven-en-dertig minuten; de „Etruria" in 1888 zes dagen, één uur en vijf-en-vijftig minuten; de „Majestic" in 1891 vijf dagen, achttien uur en acht minuten; de „Lucania" in 1908 vier dagen en vijftien uur en ten slotte de „Mauretania in 1910 vijf dagen tien uur en een-en-veertig minuten.

Deze wedloop werd tengevolge van de wereldoorlog voor langere tijd onderbroken en eerst in 1929 werd hij weer hervat, toen de „Bremen" op haar eerste tocht de route Cherbourg-Ambrose Channel, een afstand van 3163 zeemijlen, in vier dagen, zeventien uur en twee-en-veertig minuten aflegde en met deze pracht prestatie aan de „Mauretania" de Blauwe Wimpel ontnam.

Sedertdien is dit record op de eerste plaats door de „Bremen" zelf en vervolgens door de „Europa", de Italiaanse „Rex" en ten slotte door de „Normandie" verbeterd.

Natuurlijk is de overtocht van de Atlantische Oceaan in nog snellere tijd volbracht dan waartoe handels- en passagiersschepen in staat zijn. Oorlogsbodems overtreffen namelijk in snelheid de grootste schepen en per vliegtuig gaat het nog vlugger. Hiermede is in vier-en-dertig uur de gehele overtocht achter de rug.

Maar gelukkig blijft de Blauwe Wimpel slechts aan de handelsscheepvaart voorbehouden .Overigens valt het te betreuren, dat door het nieuwe record van de „Normandie" de doodsklok is gaan luiden voor de oude, beroemde veteranen van de Oceaan.

Vooral de „Mauretania', op wier naam alle snelheidsrecords van de laatste twee-en-twintig jaren staan en die met haar snelheid van 32 knopen de strijd met de nieuwe zeekastelen nog wel had durven aanbinden, is van deze prestatie het slachtoffer geworden, want haar rederij heeft zelfs deze laatste poging nog verhinderd en het mooie schip, zoals bekend, voor afbraak verkocht.

Het geheim van haar snelheid nam haar bouwheer ir. Frank Caws, mee in zijn graf, want hij stierf, alvorens de ingewikkelde formules, waarin haar hoogste snelheid was neergelegd, op schrift te kunnen stellen.

De ijspatrouille.

De meeste mensen geloven dat ijsbergen te zien zijn in de winter. Dit is onjuist. De schippers, welke de Atlantische Oceaan overvaren, weten best waar ze zijn tijdens de winter: al het ijs is dan opgeborgen in de noordelijke gewesten, ze mogen gerust voorwaarts varen.

Het groot gevaar verschijnt met de vroege lente, als de warmte het ijs afbreekt en kolosale ijsbrokken, wegende duizende ton, naar het zuiden afdrijven.

Het seizoen der ijsbergen vangt aan omstreeks einde Maart en eindigt begin Juni; de gevaarlijkste is Mei, dan zijn de bergen 't dikst. Zo waren er in 1928 ongeveer 200 grote ijsbergen zichtbaar, die een groot gevaar vormden voor de scheepvaart. En hoeveel worden er niet bemerkt? En ieder hunner kon een andere „Titanic"-ramp veroorzaken.

Indien zulke rampen vermeden werden is het te danken aan de ijspatrouilles die sedert die catastrophe werden in actie gebracht. Twee tinnen boten houden de Atlantische Oceaan vrij voor de scheepvaart. De meeste grote maritieme naties delen de kosten van deze patrouilles en de eerste ijsbreker zet zich elk jaar aan 't werk einde Maart. Veertien dagen lang maakt hij de jacht op ijsbergen, dan komt het ander schip werken. Door hun lichten en de radio geven ze de schepen inlichtingen.

Als de ijsbreker vertrekt duurt het soms een week vooraleer het eerste ijs in 't zicht komt; met scherpe aandacht wacht de bemanning het dramatisch ogenblik af. Dan begint de radioman te werken; hij deelt het nieuws mede, wat de bemanning ontdekt, de maat der ijsbergen, hun vitesse en de richting in dewelke zij zich begeven. Elk schip ontvangt de berichten, alle zeeofficieren zijn angstig tot er ongeveer drie maanden later een ander bericht komt: alles veilig! Ze moeten elk ogenblik waken, alhoewel de ijsbrekers hen inlichten nopens het gevaar. Toch zijn er die met het gevaar spelen en met het leven van anderen, met het schip in noordelijke richting te zenden om tijd te winnen!

Maar hoe kan een schip op die wijze tijd winnen, lichten ze eveneens in, doch, indien er mist opkomt, zijn de waaghalzen verloren. Langs alle kanten omringd met het grootste gevaar der zee moeten ze hun kans wagen.

Het staat bekend dat enkel een achtste deel van de ijsberg zichtbaar is; het is het onzichtbaar gedeelte welke de rampen veroorzaakt, het rijt de platen van het schip open onder de waterlijn. Gewoonlijk is het zichtbaar gedeelte honderden voet hoog; tijdens helder weer is de ijsberg van ver te zien en wordt het enkel een gevaar bij nacht en mist. Gevaarlijker is de „brommer", hij verheft zich niet boven het water, er is dus niets dat waarschuwt over zijn tegenwoordigheid en indien een ijs-patrouille zulke berg vindt, blijft ze waken tot hij smelt en het gevaar verdwijnt.

De machines worden stil gelegd, de boot drijft. IJsberg en boot drijven dan samen en blijven bijeen; het kan dagen en weken duren, alvorens de berg onschadelijk wordt. Soms moet de ijsbreker naar elders varen waar ijsbergen gesignaleerd worden; ze kennen de richting van de „brommer" en zoeken hem dan later weer op.

Bij dag gaat alles gemakkelijk; de schepen bemerken de ijsbreker. Bij nacht werkt hij met zijn lichtwerpers om de schepen te waarschuwen.

De bemanning van de ijsbrekers zijn helden, wiens roem wel niet bezongen wordt. Alle schepen vluchten het gevaar, de ijsbreker zoekt het op, hij flirt waarlijk met de dood want, elk ogenblik kan een stuk van de ijsberg afbrokkelen en — het torentje van de ijsberg weegt dikwijls twee tot drie honderd ton — het schip de eeuwigheid inzenden.

Er is nog een ander gevaar. Een stroom warm water kan het overdekt deel doen smelten, het bovenste kantelt dan om. Dit is ook reeds meermaals gebeurd, en op die manier zijn reeds veel schepen vergaan. De ijsbreker leeft dag in, dag uit, met dit gevaar, niemand weet wat onder het water omgaat.

In volle seizoen patrouilleert de ijsbreker; van de ene berg naar de andere snellend, beschermt hij andere schepen.

Allerhande zonderlinge passagiers bemerkt men op de ijsbergen: ijsberen, vogelen, zelfs mensen! Het is gebeurd dat matrozen hun leven redden met op de ijsberg te klauteren, welke hun schip deed zinken! Zeldzame redding! Maar dan moet de zee kalm zijn en de vorm van de berg favorabel.

Steunt het Apostolaat Ter Zee.

GEMENGD NIEUWS.

Mr. DUIJS IS GELOVIG CHRISTEN GEWORDEN.

Hij noemt zich zelf een belijdend Christen.

Zoals we reeds schreven had in Kopenhagen een bijeenkomst plaats van de Oxford-beweging een Engelse Christelijke Organisatie, die ten doel heeft een internationale beweging te stichten van gelovige christenen, een soort christelijke eenheids-beweging, zoveel mogelijk los van Kerk en christelijke dogma's.

Op die Kopenhaagse bijeenkomst heeft het bekende soc. Kamerlid, die in de laatste jaren overigens in de soc. beweging weinig meer op de voorgrond treedt, zich ontpopt als een gelovig christen.

Ook dit is onze lezers bekend. We deelden het de vorige week reeds mede.

Nu schrijft nog een toehoorder van het N.V.O.N. daarover:

„Het was mevr. Duys, die we op eenvoudige wijze hoorden vertellen, hoe enige jaren geleden de dood van de jongste dochter des huizes de ommekeer gebracht had. Te voren leefden wij zonder God, zo ongeveer sprak mevr. Duys openlijk in Kopenhagen — zij bediende zich van de Duitse taal — „maar het verlies heeft ons God doen vinden en in Hem te volgen en te dienen dag aan dag, weten wij ons dicht bij ons kind en verwachten wij een zeker wederzien in de Eeuwigheid."

Na deze treffende geloofsbelijdenis sprak mr. Duys, eveneens in het Duits. De rede werd vertaald in het Deens en ontlokte enkele malen applaus. Spreker stelde tegenover elkaar het Christendom van het woord, — het Christen zijn des Zondags anderhalf uur, maar verder de hele week levend en handelend meestentijds in strijd daarmee — èn het Christendom, zoals dit in de Oxfordgroep tot uiting komt, het dienen van God iedere dag, de gehele week door, al ons doen en laten zuiver afgestemd op de wil van den Hemelsen Vader. De wereld is vol van intellect, het intellect met zijn Christendom van het woord, Genève is er van vervuld en wat brengt het ons voor resultaat? De wereld roept om het christendom van de daad. „Ik ben sociaal democraat", aldus mr. Duys, „30 jaar heb ik soc dem. beginselen aangehangen en ik wens dit te blijven doen, maar — en hij wees zijn Deense politieke vrienden op hun nationale vlag — naast het rood het kruis van Christus. En zo moet het worden in alle politieke vaandels, 't zij de soc. dem., 't zij de liberale, 't zij welke partij ook, in elk vaandel het kruis. En eerst dan zal de wereld gered kunnen worden. Dan zal er geen haat meer zijn, maar vrede. Dit beginsel uit te dragen, ieder in zijn eigen kring, zijn eigen partij, is onze roeping."

Hoe sympathiek deze moedige persoonlijke geloofsbelijdenis van deze vroegere zo fellen anti-godsdienstigen spotter ook klinkt, toch proeven wij uit deze rede nog den ouden Duys.

Die thans niet van **het** christendom, maar van het christendom zoals anderen het belijden, een caricatuur maakt.

Of zoals Mr. de Wilde in de Haagse Raad hem eens toevoegde, het christendom voorstelt, op een wijze als iemand die door de Haagse straten gaat, de afval uit de vuilnisbakken haalt en dan uitroept: „Zie dat is nu dat mooie Haagje."

Het christendom, dat Mr. Duys in Kopenhagen tegenover het zijne stelde, heeft met het echte innerlijke levende christendom ook maar iets te maken.

Trouwens hoe dwaas de heer Duys hier redeneert bewijst zijn beroep op Genève, waar atheisten en logemaanen de lakens uitdelen, maar waar volgens de heer Duys het christelijk beginsel leeft.

Hoe overigens de heer Duys, als belijdend christen, sociaal democraat kan blijven is ons een raadsel.

Want de socialistische beginselen staan toch tegenover die door Christus gepredikt, als water en vuur.

De botsingen tussen de opvattingen van den heer Duys en de S.D.A.P. zijn de laatste jaren reeds menigvuldig.

Dit pleit voor den heer Duys als christen.

En een definitieve breuk zal dan ook wel onafwendbaar zijn.

Katholieke Filmactie.

Enkele jaren geleden heeft Pater Alfred Pattloch een Broeder-congregatie in het leven geroepen, die zich geheel in dienst stelt van het apostolaat van de film en van de katholieke pers. Daar zij slechts over zeer geringe middelen beschikten werd begonnen met het geven van lezingen met lichtbeelden. Later was men in staat om een filmprojectie-apparaat aan te schaffen en werd ook een aanvang gemaakt met het vertonen van goede films. Vooral in het industriegebied waar het moderne heidendom zoveel invloed gewonnen had, heeft deze actie voor de goede film goede resultaten opgeleverd.

Men heeft zich later speciaal toegelegd op het vertonen van religieuse films. Broeder Wendelin trekt van het ene dorp naar het andere om door middel van de film aan de bewoners van het Erts- en Reuzengebergte enkele uren godsdienstonderricht te gaan geven. Hij maakt zijn reizen steeds per fiets en ook zijn bagage, toestel en films vervoert hij zelf. Hij werkt voortdurend, winter en zomer, zonder zich zelf ooit rust te gunnen. Ook in andere diaspora-gebieden verrichten deze „Broeders van Sint Michael" hun modern apostolaat. Thans worden er pogingen in het werk gesteld om deze moedige pioniers een betere technische uitrusting te verschaffen en hen copiën van de beste en nieuwste films ter beschikking te stellen.

Veelbelovend.

Vader (tot onderwijzer): „En, meneer, hoe gaat het met mijn zoontje op school?"

Onderwijzer: „Hij let niet op en zit de hele dag te slapen."

Vader: „Ja, ja. Dat is natuurlijk het talent dat in hem sluimert."

Dankbetuiging.

Langs deze weg betuig ik mijn hartgrondige dank aan mijn collega's van het korps militaire politie en ook aan alle vrienden en bekenden die mij hun bewijzen van simpathie hebben getoond bij het ter aarde bestellen van mijn beminde en onvergetelijke echtgenoote

Felecita Chatlein.

Namens de familie en kinderen
WILLEM CHATLEIN.
Cur. 26 Juli 1935.

Satyre en humor.

Reken 't maar na.

„Neen", zei de chef van de firma „kom nu niet om salarisverhoging. Heb je dan geen eergevoel meer. Weet je eigenlijk wel, hoe bitter weinig je bij ons werkt? Ik zal je 't eens voorrekenen. Het jaar heeft 365 dagen. Acht uur per dag slapen, dat maakt in één jaar al 122 dagen samen. 365 min 122 is 243. Buitendien heb je dagelijks nog 8 uren vrij, dat maakt eveneens 122 dagen.

Afgetrokken van 243, blijven er dus nog 121 dagen over. Maar wacht Zondags hebt ge ook vrij, dat zijn dus 52 Zondagen in een jaar. Blijft nog over 69 dagen. Verder wordt er Zaterdagsmiddags niet gewerkt, dat maken jaarlijks 52 halve of 26 hele dagen. Afgetrokken van die 69 dagen blijven er nog maar 43 over. Maar wij gaan nog verder. U hebt elke dag een uur vrij om te eten, daarmee gebruikt ge in 't jaar te zamen 16 dagen, alleen om te eten. Wat blijft er nu over. 27 dagen. En dan hebben wij nog de vacantie. Ge hebt 14 dagen vacantie in de zomer. Dus blijven er eigenlijk nog maar 13 dagen over. Maar in 't jaar hebben we nog 12 bijzondere feestdagen. Deze weer afgetrokken, wat blijft er dan over. Zegge en schrijve één hele dag. En dan is 't Nieuwjaar, en zijn we die dag gesloten. Jongmens, wat voer je eigenlijk bij ons uit?"

Heel verklaarbaar.

„Weet je ook", vroeg de onderwijzer, „waarom de kuikentjes juist op tijd uit het ei komen gekropen?"

„Ja zeker, meester", antwoordde Jantje, „ze zijn bang, dat ze anders tegelijk mee gekookt worden".

Baas boven baas.

„Uw man beheerst volkomen zeven talen, zegt men, maar dat is toch verbazend".

„O, ik beheers nog veel meer".

„Hoe is 't mogelijk?"

„Wel ik beheers m'n man met al z'n zeven talen tezamen'.

Lenteboden.

Met z'n vijven stonden ze aan de hoek van de straat om afscheid te nemen.

„Zie", zei de een, „Dr. Prinz heeft zijn overjas aan, dat is altijd het teken, dat de lente in aantocht is".

„Onzin", zei een ander, „'t is nog drie graden in de schaduw. Wat praat je van lente".

„De lente heeft niet met de temperatuur uit te staan, het ontwaken der natuur voelen wij 't eerst in ons bloed".

„Ik kom er veel eenvoudiger achter", lachte de derde. „Wanneer mijn vrouw de klerenkast uithaalt, dan is 't lente".

„Absoluut niet waar", meende nu de vierde man. Vrouwen halen dikwijls de klerenkast uit. Maar als mijn vrouw bijvoorbeeld haar costumes voor de dag haalt, 'n stuk of zeven, en ze overal in de kamer uitlegt, als de zomerschoenen gepoetst en afgestoft op 'n rijtje worden gezet, als onze tafel wordt uigetrokken en met allerlei hoeden wordt belegd, wanneer haar kanten japon aan de kroon wordt gehangen, en alle tennis- en sport- en badcostumes op de stoelen worden neergesmeten, en als m'n vrouw dan heel zacht naar me toe komt geslopen en met een jammerlijk gebaar op heel de rommel wijzend zegt: „Kijk nu zelf eens, ik werkelijk niets om aan te trekken, — dan, mijne Heren, kunnen wij zeggen, dat de lente gekomen is".

De oude Farmer.

„Jaren terug", vertelde een oude Farmer in Texas, „was de grond hier spotgoedkoop. Ik kon 'n keer dertig morgen land kopen voor een paar schoenen".

„En heb je dat niet gedaan?"

„Neen".

„De grond was misschien te slecht?"

„Neen toch niet, 't was prima grond, eerste klas, die later met twintig dollar per morgen verkocht werd".

„Maar waarom heb je ze dan niet gekocht?"

„Ik had geen paar schoenen"...

Rekenkunde.

Als één man 120 dagen nodig heeft om een huis te bouwen, dan moeten 12 man dat in 10 dagen gereed hebben.

Welnu als 120 man in dag, 960 man in een uur, 57600 man in een minuut en 3456000 man in één seconde werken, dan moet volgens de rekenkunde, het huis al gereed zijn alvorens er nog een steen gemetseld is.

De wereldreiziger.

„In China is 't u dus maar slecht bevallen?"

„Ja, alle mensen kijken je daar met scheve ogen aan."

Overeenstemming.

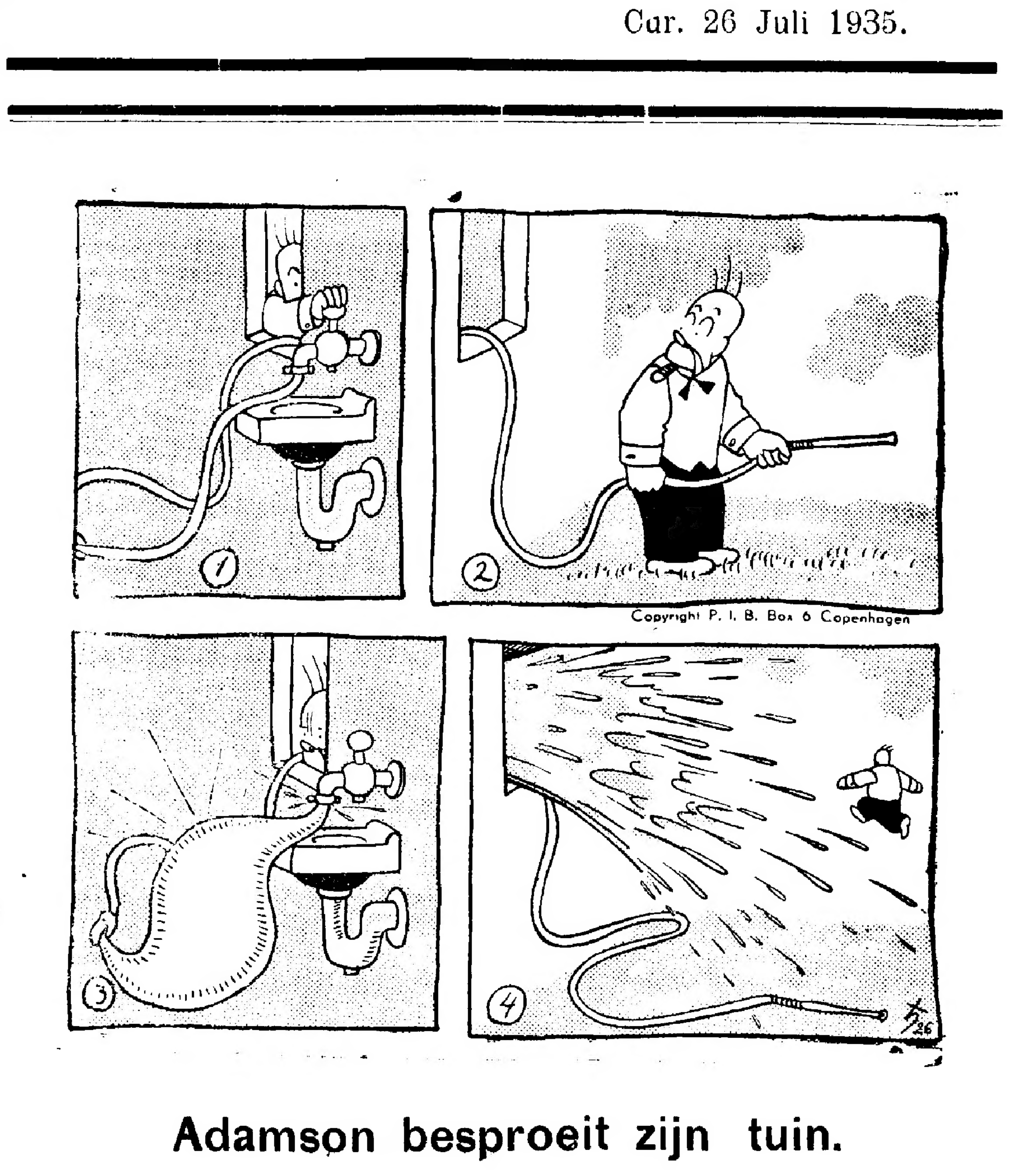
De tenor: „In mijn keel ligt een heel vermogen".

De dronkaard: „In de mijne ook".

Verliefde mensen.

Edith: „Is het eigenlijk waar, dat ik scheel kijk, Charlie?"

Charlie: „Ja, Edith, maar wie zou er nu niet scheel kijken, als hij jouw ogen had. Als mijn ogen zo mooi waren als de jouwe, zou ik ook de hele dag proberen met het ene in het andere te kijken."

Adamson besproeit zijn tuin.